

கவிதாசரண்

மீழில் படைப்பிலக்கிய மாத இதழ்

ஜனவரி, 1993

விலை ரூ.3.

இருவர் பார்வை

மறுநாள் காலை மணியும் கண்ணனும் மலைக்கோட்டைக்குச் சென்றனர். உச்சிப்பிள்ளையார் கோயிலை அவர்கள் நெருங்கிய பொழுது மலைக்கோட்டையின் மேல் இருக்கும் வெண்கல மணி 'டாண்... டாண்'.....என்று முழங்கியது. அப்பொழுது காலை மணி பத்து.

வெண்கல மணி முழங்கத் தொடங்கியதும் மணிக் கூண்டில் தங்கியிருந்த மாடப்புறாக்கள் அனைத்தும் அங்கிருந்து பறந்தன. மணிக்கூண்டின் முற்றத்திலிருந்து உச்சிப்பிள்ளையாரை நோக்கிப் படி ஏறிக்கொண்டிருந்த நண்பர்கள் சற்று நின்று அப்புறாக்களைப் பார்த்தனர். அவைகளுக்குத்தான் எத்தனை அச்சம்! ஒவ்வொரு நாளும் மணியோசையைக் கேட்கின்றன. ஆனால், ஒவ்வொரு நாளும் அவைகள் அச்சம் கொண்டே பறக்கின்றன. வாணையும் படைத்து, வானில் பறக்க அவைகளுக்குச் சிறகுகளையும் படைத்தானே இறைவன்! அவன் மிகவும் கருணை உள்ளவன் தான்.

"இப்படித்தான், கண்ணா, மனிதர்களும் கூட வாழ்கிறார்கள். வாழ்க்கையில் அவர்கள் ஒவ்வொரு நாளும் வேதனைகளைக் காண்கிறார்கள். அவைகளைக் கண்டு அச்சம் கொண்டே பறக்கிறார்கள். வாணைப் போலப் பறந்து கிடக்கும் இறைவனின் திருமுன்னர் நம்பிக்கையென்னும் சிறகுகளை விரித்துப் புதுப்புது வரங்களை நாடி அவர்கள் பறக்கிறார்கள். இறைவனும் அவனிடத்தில் நம்பிக்கையும் இல்லையென்றால் அவர்கள் நெஞ்சு வெடித்துச் செத்துவிடுவார்கள்," என்றான் மணி. நண்பர்கள் மீண்டும் படியேறினர்.

"ஆனால், மாடப்புறாக்கள் அல்லவே மனிதர்கள்? மாடப் புறாக்களை விடவும் அவர்கள் புத்திசாலிகளாய் நடந்துகொள்ள வேண்டும் என்றுதான் இறைவன் அவர்களுக்கு அறிவைப் படைத்திருக்கிறான். ஆனால், அவர்களோ, அந்த அறிவைப் புறக்கணித்துவிட்டு ஆண்டவனிடம் வரங்களைக் கேட்டே நின்று விடுகின்றனர். உண்மையில் அவர்கள் மன்னிப்பைக் கேட்டுச் செல்ல வேண்டியவர்கள்," என்றான் கண்ணன்.

"நீ சொல்லுவது உண்மைதான், கண்ணா. என்னைப் போன்ற மனிதர்கள் அனுபவங்களையே வழிகளாகவும், யுக்திகளையே வலிமைகளாகவும் வளர்த்துக் கொண்டு, தங்கள் சுவடுகள் அழிந்துவிட வேண்டும் என்றே ஆசைப் பட்டவர்களாய்ப் புழுதியிலேயே நடக்கின்றனர். ஆனால், நீயும் உன்னைப் போன்ற

---சின் அட்டை உள் பக்கம்

தமிழில் படைப்பில் க்கிய மாத இதழ்

ஜனவரி, 1993

மாதத்தின் முதல் வாரத்தில்
வெளி வருகிறது.

தனி இதழ் விலை ரூ. 3.
ஆண்டுச் சந்தா ரூ. 36.
சந்தாவை M O செய்க.

மனித நேயம் வளர்க்கும் இலக்
கியத் தெளிவின் ஊற்றுக்கண்.

படைப்புகளை அனுப்ப மற்றும்
தகவல் தொடர்புகளுக்கு:

ஆசிரியர், கவிதாசரண்,
31, டி.கே.எஸ். நகர்
சென்னை-600 019.

திறனாய்வுக்குப் புதிய நூல்கள்
மட்டுமே ஏற்கப்படுகின்றன.

இதழை 580, T.H.Road, சென்
னை 21 இலிருந்து வெளியிடுபவ
ரும் ஆசிரியரும்: கவிதாசரண்.
ஆல்வெல் சிரஸ், 31, T.K.S.
நகர், சென்னை-19 இல் அச்சிடு
பவர்: திருமதி கவிதாசரண்

படைப்பாளர்களே தங்கள்
படைப்புகளுக்குப் பொறுப்
பேற்கிறார்கள்.

வெளியீடுவதற்கு ஏற்கப்பட்ட
வற்றைக் திருத்தவும் சுருக்கவும்
ஆசிரியருக்கு உரிமை யுண்டு.

மகிழ்ச்சி!

இந்தியச் சிறுகதை எழுத்
தாளர்களுக்கான “கதா-92”
பரிசினை 19 படைப்பாளர்கள்
பெற்றுள்ளனர். தமிழில்
சுப்ர பாரதி மணியன்
ஜெயமோகன் ஆகிய
இருவரும் குடியரசுத் தலைவர்
திரு சங்கர்தயாள் சர்மாவிட
மிருந்து பரிசினைப் பெற்று
வந்துள்ளார்கள்.

நம்மை மகிழ்வித்த இருவ
ருக்கும் நமது பாராட்டுகள்.
பரிசு பெற்ற கதைகள் யா
வும் ஆங்கிலத்தில் தொகுக்கப்
பட்டுள்ளன.

இவ்வாண்டுக்கான சாகித்திய
அகாதெமி விருதினை தமது
‘குற்றாலக் குறிஞ்சி’ நூலுக்கு
கோவி. மணியேசுவரன்
பெற்றுள்ளார். மகிழ்கிறோம்.

மத பேத வாதம்

இன்னும் ஒர்முறை இந்திய மண்ணில்
இந்து முஸ்லிம் எனும்மத பேதம்
முன்னு தாரணம் காட்டி வளர்த்து,
மோசம் போகவா ஞானத்தைக் கற்றீர்?
என்னு டன்பிறந் தென்னுடன் வாழும்
என் ச கோதரன் ஏற்கும் மதத்தால்
அன்னி யப்படல் நியாயம்என் றானால்,
அன்னை யும்எனக் கன்னியள் தானே!

ஆத்தி ரத்தில் அறிவைச் சமைப்பான்;
ஆண வத்தை மொழியென் றிசைப்பான்;
கூத்தி ஆயிரம் பேரைப் புணர்ந்து
கொண்ட புண்களைப் பூண்எனக் கொள்ளும்
நேத்தி ரத்தை முகத்தில் படைப்பான்;
நீசன்! அன்னவன் நாற்றப் பிணத்தை
ஊத்தை என்றொரு காகமும் தின்ன
உள்ளம் கூசி ஒதுங்கிடும். காணீர்!

உதய ஞாயிற்றை மேகங்கள் கூடி
ஒளிபறித் திரவாக்குதல் உண்டோ?
இதய வானில்நல் சிந்தனைப் பூக்கள்
இருக்க மின்மினி எண்ணம்கற் கண்டோ?
சிதையில் வேகின்ற செத்த பிணத்தைச்
சொக்கத் தங்கமென் றெண்ணிடுவீரோ?
மதியி லாமத பேதம் வளர்த்து
மனித நேசத்தைக் கொன்றிடு வீரோ?

கையி ழந்தபின் சிற்பங்கள் செய்யக்
கறப னைதரும் நெஞ்சிங்கு வேண்டோம்.
மெய்யறி வற்ற தெய்வநம் பிக்கை
மூடன் கைபட்ட கோடரி யாகும்.
வைய கத்தினில் பொய்யை விதைத்து,
வாழ்வை வீண்மத வாதத்தில் தீய்த்து
ஐய கோ!வென் றழிந்துபட் டால்நம்
அன்னை மண்ணே அமுக்குமண் ணாகும்!

என்னைத் தமிழ் அன்னை பெற்றாள்,
ஏடெடுத்து வாழ்ந்திருப்பேன்;
இன்னுயிரைத் தோற்ற பின்னே
என் குழியில் பூத்திருப்பேன்.

மலர் இரண்டு

ஜனவரி, 1993

இதழ் ஒன்று

என் மதம்- ஒரு மறு பரிசீலனை

1. மனிதனாய் இருக்க ஒரு மதம்

நான் ஒரு 'இந்து'வாக அறியப் படுகிறேன்.

இப்படி அறியப்படுவதில் என்னுள் சில கூச்சங்களும் முணுமுணுப்புகளும் இருக்கவே செய்கின்றன.

அறிவின் மேன்மைக்காக ஆசைப்படும் எவனுக்கும் எந்த மதத்திலும் இவை இருக்கவே செய்யும்.

ஆகவே, பொதுவில் நான் 'இந்து'வாக அடையாளம் காணப்படுவதில் எனக்கொரு ஆட்சேபமும் இருந்ததில்லை. மாறாக, அதை ஒரு கௌரவமாக எண்ணி கர்வம் கொண்டதுண்டு.

கர்வத்துக்குக் காரணம், இந்துமதம் தன் இயல்பின் வெளிப்பாடாக, 'பிறரை நேசித்திருத்தல், பிறரைச் சகித்திருத்தல், பிறர் நிறைவில் சுகித்திருத்தல்' என்பனவற்றை வெறும் கோட்பாடாக மட்டும் வகுத்துக் கொள்ளாமல், வழிபாடாக வைத்துத் தடம் தேடி நடந்ததுதான்.

மனித நாகரிகத்தின் அரிச்சுவடியாகவே, இந்து மதத்தின் கோட்பாடுகள் ஒவ்வொன்றாய்ச் சேமிக்கப்பட்டு, செம்மைப் படுத்தப்பட்டு, வாழ்க்கையின் அன்றாட நடைமுறைகளாகவே மாற்றப்பட்டுவிட்டன.

ஒரு தொன்மையான சமுதாயத்தின் வெகு சுதந்திரமான பயணத்தை மிகத் தெளிவாக ஆற்றுப் படுத்தும் சரியான திசை அது.

தனி மனிதன் தன் முகத்தைத் தோற்றுவிடாமல் இருக்கப் பயிற்றும் மைதானம் அது.

இந்து மதத்தின் மிக உயர்ந்த அம்சம் இதுதான்.

உலகத்தில் ஒவ்வொரு மதத்துக்கும் அதனைப் படைத் தவர் உண்டு.

இந்து மதத்திற்கு அப்படியொரு மனிதர் அறியப்படவில்லை.

அது எப்போது தோன்றியது என்பதற்கு ஓர் ஆதாரமும் இல்லை.

இந்தத் தொன்மை இந்து மதத்திற்கு ஓர் அணிகலனாகத்தான் இருக்கிறது.

பிற மதங்கள், ஏற்கெனவே அங்கீகரிக்கப்பட்ட கோட்பாடுகளை எதிர்த்துக் கிளர்ந்தவை.

தார்மீகக் கோபக்காரர்கள் தோற்றுவித்த இயக்கங்களாகப் பிறந்தவை.

ஆகவே, அவற்றைப் பின்பற்றுவோர், விதிமுறைகளைக் கற்று, தம்மை நெறிப்படுத்திக் கொள்ள வேண்டியவர்களாகின்றனர்.

ஆனால், இந்து மதம் நடைமுறையாகவே பயிலப்படுவதால், விதிமுறைகள் கடைசிட்சமாக நின்று கொள்கின்றன.

ஒரு சராசரிப் பாமரன் தன் மதம் என்ன என்று தெரியாமலே, வாழ்ந்து, செத்துப் போகிற சுதந்திரம் இந்து மதத்தில் மட்டுமே உண்டு.

இந்த அதிசயம் இதுவரை உங்கள் கவனத்துக்கு வந்ததில்லை, அல்லவா.

நீங்கள் ஒரு மதத்தில் சேர விரும்பினால், முதலில் சில சடங்குகளுக்கு உள்ளாகிறீர்கள்.

பின்னர், அந்த மதத்தைப் பின்பற்றுவதற்கான சில விதிமுறைகளையும் விலக்குகளையும் தெரிந்து கொண்டு அவற்றின்படி ஈடுபாட்டோடு நடந்து கொள்கிறீர்கள்.

ஆனால், வேறு மதத்திலிருந்து நீங்கள் இந்து மதத்துக்கு வருவதாக வைத்துக்கொள்ளுங்கள்.

நீங்கள் எந்தச் சடங்குக்கும் உட்பட வேண்டாம்.

எந்த விதிமுறைகளையும் கற்றுக் கொள்ள வேண்டாம். உங்களுக்கு எது நல்லது என்று படுகிறதோ, அதைச் செய்துகொண்டு, 'ஊரோடு ஒத்து வாழ்' என்னும் பொதுப் பண்பைக் கடைப்பிடித்துக் கொண்டு, நிம்மதியாக வாழலாம்.

வாழ்ந்தால், நீங்கள் என்னைப் போலவே, அல்லது என்னைவிட மேலாகவே ஒரு நல்ல இந்துவாகிவிடலாம்.

நீங்கள் இந்துவாகி விட்டமைக்குச் சான்று?

சலுகைகள் பெறுவதற்காக மதத்தைப் பயன் படுத்தும் அரசியல் பார்வை வந்தால் சான்றுகள் தேவைப்படலாம்தான்.

மற்றபடி, சான்றென்ன, சான்று.

உங்கள் பெயரை மட்டும் வேறெந்த மதமும் சொந்தம் கொண்டாடாமல் பார்த்துக் கொள்ளுங்கள்.

ஓர் ஐந்தாண்டுகள் நீங்கள் இந்துவாக வாழ்ந்திருந்தால் போதும்.

இதை இன்னும் விளக்குவதானால், நீங்கள் வேறு எந்த மதப்படியும் வாழாமல், 'பிறவியிலேயே உயர்ந்ததான மனிதப் பிறவி நாம்' என்னும் உணர்வை மட்டும் உங்கள் இடுப்பில் சுற்றிக் கொண்டு வாழ்ந்தாலே போதும்.

'மதம் ஒரு விலங்கு' என்று சலித்துக் கொள்கிறீர்களா?

அதுகூட நீங்கள் மனத்தளவில் இந்துவாகி விட்டீர்கள் என்பதற்கான நற்சான்றுப் பத்திரம்தான்.

இன்றுவரை இப்படித்தான்.

ஏதோ, சில ஆண்டுகளுக்கு முன், கும்பல் கும்பலாக மதம் மாறிச் சென்ற ஏழையர்களைத் திரும்பக் கொண்டு வந்து சேர்க்க, ஆச்சாரியர்கள் என்னும் பெயரில் மடங்களை நிர்வாகம் பண்ணுகிறவர்கள் சில புண்ணியாவாசனச் சடங்குகள் செய்து பார்த்தார்கள்.

நல்லவேளை, அவர்கள் தங்கள் காவி வஸ்திரங்களைக் களைந்து விட்டு, 'மதம் மாற்றிகள்' என்னும் பட்டாடை தரித்துக் கொண்டதாக, வேதமொழியில் எழுதிப் பதியவில்லை என்றே நம்புகிறேன்.

2. உங்களோடு ஓர் அறிமுகம்

நீங்கள் எதற்கோ அவசரமாக வாய் திறக்கிறீர்கள்.

சற்றுப் பொறுங்கள். இந்து மதம் 'வாழ்வியல் மத'மாக இருந்த நிலை இதுதான். இருக்க வேண்டிய நிலையும் இப்

படித்தான். இன்று அது 'அரசியல் மத'மாக மாறியிருக்கும் அவலத்தை உங்களோடு பகிர்ந்து கொள்ளத்தான் இதை எழுதுகிறேன்.

ஆகவே, முழுதும் படித்துவிட்டு, உங்கள் அபிப்பிராயத்தை, அது எவ்வளவு கடுமையாயிருப்பினும், கட்டாயம் என்னோடு பகிர்ந்துகொள்ளுங்கள்.

'வரலாறு திரும்பும்' என்பார்கள். அவ் வாக்கியம் இதை எழுத எனக்கு வழி காட்டியது.

இங்கே ஒவ்வொரு வார்த்தையும் அர்த்தத்தின் எல்லாவீச்சுகளையும் உள்ளடக்கியே, ஒரு கவிதையின் நயம் தேடும் முயற்சியாகவே பயன்படுத்தப்பட்டுள்ளது. ஆகவே, வார்த்தைகளின் அர்த்தங்களே உங்கள் வாசிப்புக்கு உகந்தவை.

3. மதமில்லாத மதம்

ஒவ்வொரு மதமும் தோன்றும்போது ஒரு பெயரோடே தோன்றியது.

ஆனால், இந்து மதத்துக்கு மட்டும் அதன் பழமையைச் சுட்டும்படி, ஒரு பெயர் இன்று வரை கண்டெடுக்கப்படவில்லை. ஏனென்றால், இது மதமே இல்லை; மதமாகத் திரட்டப்பட்ட ஒரு வாழ்வியல் முறை.

இந்துமதம் என்னும் பெயர் வெள்ளை மனிதர்களின் நன்கொடை. அவர்கள் எதையும் பெயரிட்டு, பட்டியலிட்டு, முறைப்படுத்தி ஆய்வு செய்து, மனித அறியாமையை அளவெடுத்து வியக்க வைப்பதில் வல்லவர்கள்.

அவர்கள் வியந்தால்தான் நமக்கும் உறைக்கிறது.

இந்து மதம் மனிதனின் கண்டுபிடிப்பல்ல; அது மனித விழிப்பு.

மனித விழிப்பு வாழ்க்கையின் அர்த்தம் தேடத்தான்.

அர்த்தம் புலப்பட புலப்பட, பிரபஞ்சம் பற்றிய அறிவு பெறப்படுகிறது.

அறிவு துலங்கத் துலங்க, 'வெளியே தெரிவதெல்லாம் உள்ளே இருப்பதுதான்' என்று முடிகிறது.

காணும் காட்சி தெளிவாய் இருப்பது, நம் கண்ணோட்டத்தின் தெளிவால்தான், அல்லவா.

ஒரு மதத்தின் நோக்கம், மனிதன் 'தன்னைத் தான் அறியத்' தகுதிப்படுத்துவதுதான் எனில், இந்து மதம் அதை வெகு இயல்பாகவே செய்கிறது.

ஒரு படைப்பின் விழிப்பானது புலன்களில்தான் இயக்கம் பெறுகிறது.

ஆனால், புலன் சுவை ஒரு நீர்ச் சுழல் போல.

புலன் சுவையிலேயே ஒருவன் புதைந்து போனால், அத்தோடு அவன் மனிதனாகக் கரையேறாமலேயே முடிந்து போவான்.

அவ்வாறு புதைந்து போகாமல், அவனைக் 'கைதூக்கி' விடுவதுதான் மதத்தின் மகத்தான பணி.

4. ஓர் அனுபவம் அறிக்கையாகி...

புலன் உணர்வுச் சித்திரத்தைக் கொஞ்சம் புரிந்துகொண்டால் நல்லதுதானே.

சர்க்கரையை நாவில் இட்டால் தித்திக்கிறது.

தித்திப்பை நம்மால் துய்க்க முடிகிறது.

அந்தத் தித்திப்புக்கு வடிவம், நிறம், எடை என்று ஏதேனும் உண்டா?

இவையெல்லாம் இருக்க வேண்டும் என்று நாம் இயல்பாக நினைப்பதே இல்லை.

காரணம், தித்திப்பு ஓர் உணர்வு; ஓர் அனுபவம்.

புலன் உணர்வு ஒவ்வொன்றும் இப்படித்தான்.

ஓசையைக் கேட்கிறோம். அது ஓர் உணர்வு.

ஓசையின் உருவத்தைத் தேடிக் கண்கள் சலிப்பதில்லை.

கண்கள், காணும் உணர்வை வழங்கத்தான்.

ஆக, சுவைத்தல், கேட்டல், காணல், முகர்தல், தீண்டல் என்னும் புலன்கள் உணர்வாய்த் துய்க்கப்படுபவை; உருவாய்ப் பார்க்கப்படுவதில்லை.

இவை நம்மில் குணங்களாய் அறியப்படுகின்றன.

அன்பு, பகை, ஆசை, கோபம், அதிசயம், பயங்கரம், நன்மை, தீமை யாவும் நம்மில் அருவமாய் உணரப்படும் குணங்கள்தாமே.

அடுத்து, மனம் என்னும் புலன்.

மனத்தை, நம் ஐந்து புலன்களையும் இதழ்களாய்த் தாங்கி அவிழ்க்கும் அழகிய மொட்டாகக் கற்பிக்கலாமே.

கற்பிதம்தான் மனப் புலன் உணர்வு.

கற்பிதச் சுவை ஒரு பாசிக் குளம் போல.

கரையேற முயலும் போதெல்லாம் வழுக்கும்.

முயலாமல் போனாலோ அவனை முழுக்கும்.

சராசரி மனிதனின் வாழ்க்கையானது இந்தப் பாசிக் குளத்திலிருந்து மீட்சிக்கான முயற்சிதான்.

மனப் புலனின் கற்பிதங்களை மனனம் பண்ணிப் பண்ணித்தான் நாம் மனிதனாகப் பெயர் சூட்டிக் கொண்டுள்ளோம், இல்லையா.

அதற்கு அடுத்தது நம் அறிவுப் புலன்.

அறிவுதான், அண்ட பகிரண்டமாய் எங்கும் விரிந்தியங்கும் பிரபஞ்சத்தை ஊடுறுவி உணர்கின்ற புலன்.

இந்த உணர்வின் கனிதான் இறையுணர்வு.

அதாவது, பிரபஞ்சம் பற்றிய பிரக்களுக்கு நாம் வழங்கும் பெயர்தான் 'இறைவன்' என்பது.

இந்தப் ப்ரக்களுயே புலனாக, புலனில் உணர்வாகப் பெறப்படுவதுதான் 'உன்னைத தான் அறிதல்' என்னும் உச்சம்—முக்தி.

ஆக, இறைமை என்பது ஓர் உணர்வு; உருவமல்ல.

தித்திப்பு எப்படி நாவால் உணரப்படும் குணமோ, அது போலவே, இறைமையுடைய அறிவால், பிரபஞ்சத் தெளிவால் உணரப்படும் குணம்.

இந்துமதம் இறைவனை இப்படித்தான் தன் மக்களுக்கு உணர்த்தியது; இன்றும் உணர்த்துகிறது.

இந்த இறையுணர்வு, தேடல், தெரிதல், தெளிதல் என்னும் பரிமானங்களாக, அறிவார்ந்த மனிதர்களிடம் செழிப்பாகவே இருந்தது என்பதைக் கவித்தொகை, குறுந்தொகை காலங்களில்கூட நம்மால் காண முடிகிறது.

இந்த அறிவுப் புலனின் விழிப்பாகத்தான் மனிதனில் மானுட நேசமும், சகிப்புத் தன்மையும், பிறர் சந்தோஷத்தில் தன் சந்தோஷம் தேடலும் அவனுடைய இயல்பான மரபுகளாயின.

இந்த இயல்புதான், அவனுக்குச் சித்திக்க வேண்டிய 'தன்னைத் தான அறிவதற்கான திறவுகோல்.

இந்த உச்சம் நோக்கிய பயணத்தில், சராசரி மனிதன் மனத் எத்திலேயே கூடாரம் போட்டுக்கொண்டான்.

சமூகம் என்ற கட்டமைப்பில், 'சும்பல்' மனிதனாகப் பொதுமைப் பட்டவனுக்கு, மனப்பலனே சுகமான ஆடுகளமாகியது.

அந்தக் களத்தில், உணர்வாய்த் துய்க்கப்படுவது மொழியாய்ப் படிக்கப்பட்டது.

சர்க்கரையை நாவிலிட்டால் தித்திக்கிறது என்பதை உணர்கிறோம்.

அதனால், சர்க்கரை என்னும் பொருளையே தித்திப்பு என்னும் குணத்துக்கு ஈடுகட்டினால் சரியாகுமா?

ஆகுமெனில், என் கையில் இருக்கும் போது சர்க்கரை தித்திக்கிறதா? என் மெய்யில் படும்போது தித்திக்கிறதா? மண்ணில் சிதறும் போது என்னில் தித்திப்பு உணரப்படுகிறதா?

இல்லையே

நாவோ, சர்க்கரையோ தனித்தனிபே தித்திப்பதில்லை. நாவுக்கும் சர்க்கரைக்கும் இடையே உள்ள ஈரப்பதான் தித்திப்பாக உணரப்படுகிறது.

ஈரப்பு இல்லையேல் உணர்வும் இல்லைதான்.

அறிவுக்கும் அண்டத்துக்கும் இடையே உள்ள ஈரப்புதான் இறைமையாக உணரப்படுகிறது.

ஆனால், மனிதன் 'தித்திப்பு' என்னும் புலன் உணர்வைத் துப்த்துப் பெறுவதை முதன்மைப்படுத்தாமல், தன்பிற்காவச் சந்ததிபை, 'வாயு வேகம் மனோ வேக'த்தில் முன்செலுத்தும் எண்ணத்தோடு, 'சர்க்கரை தித்திக்கிறது' என்று மொழி வடிவாக்கிக் கற்பிக்கத் தொடங்கி விட்டான்.

ஓர் அனுபவம் இவ்வாறு வெறும் அரிகையாக மாற்றம் கொண்டபோதே, சராசரி மனிதனில் மதம் சார்ந்த சில மனிதங்கள் வேர் விடுவதற்கு ஏற்ற அவிபக்குவம் தோன்றியாகிவிட்டது.

5. சங்கமிக்காத ஒரு சங்கமம்

இப்படிப்பட்டதொரு தளர்வான தளத்தில்தான், திராவிடக் கலாச்சாரம் ஆரியக் கலாச்சாரத்தை எதிர்கொண்டது.

இந்த இரண்டு இனங்களின் சந்திப்பு, மானுட வரலாற்றின் ஒருமை மிக்க அதிசயமாகவே மதிக்கப்படுகிறது.

முதல் அதிசயமாக, இந்த இரண்டு இனங்களின் சமயச்சிந்தனைகளும் ஒன்றுக்குள் ஒன்றாகி அர்த்தப்பட்டன.

ஆகவே, ஒன்றுக்குள் ஒன்றாக, பிசிறில்லாத கலுவையாகி, ஒருமையுற்றுப் போய்விட்டன.

ஆனால் மதம் ஒன்றாகிப் போயினும், அதை அனுசரிப்பதில் இரண்டு இனங்களின் வேறுபட்ட தனித்துவக் கண்ணோட்டங்களும், வாழ்க்கை அணுகு முறைகளும், மனக்கிளர்ச்சிகளும், அவரவர் பார்வைக் கோணத்திலேயே, இணையாமலேயே இணையாகி நீளும் வண்டித் தடங்கள் போலவே, இன்றுவரை நீள்கின்றன.

ஆரியர்கள். தேசாந்திரிகளாயிருந்தவர்கள். தங்களுக்கோர் அங்கீகாரம் தேடி அலைந்தவர்கள். தங்கள் புத்திசாலித்தனத்திற்கு அதை அகௌரவமான அலைச்சலாக நினைத்தவர்கள். ஆகவே, அவர்களுள் ஒரு வைராக்கியம் பிறவிக்குணமாகவே வளர்ந்தது. எப்பாடு பட்டாயினும் தங்கள் மேன்மையை நிலை நாட்டிக் கொண்டு, சமூகத்தில் தங்கள் மேலாண்மையை விதியாய் வகுப்பது என்பதுதான் அந்த வைராக்கியம். வாழ்வதே இதற்குத்தான் என்பதுபோலத் தங்களை அர்ப்பணித்துக் கொண்டார்கள். இதைத் தங்கள் மறபணுக் கூறாகவே வளர்த்துக் கொண்டதன் காரணமாகவே ஆரிய மேலாண்மை போற்றும் சித்தாந்தமும், அதனை மெய்பிப்பதற்கான மதத் தீவிர வாதமும் தோன்றியுள்ளன. மதம் அவர்களுக்கு வரமாக வாய்த்தது. ஆகவே, மதச் சனாதானம் அவர்களது நடைமுறையாய் ஒட்டிக் கொண்டது.

திராவிடர்கள் அப்போது ஒரு நிலையான ஆட்சி அமைப்பைக் கொண்டிருந்தார்கள். வளமும் நலமும் வாழ்க்கையை மேம்படுத்தின. அதனாலேயே நாகரிகச் சுகத்தில் திளைத்தவர்கள். தங்கள் வாழ்க்கை நிறைந்ததென்று, தேவைகளைத் தொலைத்தவர்கள். அதன் வெளிப் பாடாக, மத விதிமுறைகளில் பெரும் போக்கும், விருந்தை எதிர் கொள்வதில் புகழ் நோக்கும் கொண்டிருந்தார்கள். இந்தப் போக்கையும் நோக்கையும் எந்த நிர்ப்பந்தத்துக்காகவும் மாற்றிக் கொள்ளாத செறுக்கில் மகிழ்ந்தார்கள். அவர்களுக்கு மதம் ஒரு திசைகாட்டிதான். மனித மேன்மையைச் சுட்டும் திசைகாட்டி.

இந்த மாறுபட்ட கண்ணோட்டங்கள்தாம் இன்றும் அவர்களை அடையாளம் காட்டும் சின்னங்கள்.

தேசாந்திரிகளாய் வாழ்ந்த காலத்தில் ஆரியர்களுக்குத் தேவைகள் நிறைய இருந்தன. அவற்றை நிறைவேற்றிக் கொள்ள ஆசைகள் வளர்க்கப்பட்டன. உடனடியாக அவர்களால் செய்ய முடிந்ததெல்லாம், தங்கள் ஒவ்வொரு ஆசை

யையும் ஒரு தெய்வமாய்ப் பிரதிஷ்டை செய்து, தேவையை அருளும் வல்லமையை அத்தெய்வத்தின் மேல் உச்சாடனம் பண்ணிக் கொண்டதுதான்.

இந்து மதத்திற்கு அவர்களின் கூடுதலான பங்களிப்பே இத்தெய்வங்கள்தாம்.

மனித வேற்றுமைகளைச் சுகானுபவங்களாக்கும் எண்ணற்ற கடவுள்கள்.

அந்தக் கடவுளர்களுக்கு அவர்கள் வாரி வழங்கிய கல்யாண குணங்களில் மயங்கிப் போய், 'இறைவன் என்பவன் கிருஷ்ணனாக மயிலிறகைத் தலையில் செறுகிக் கொண்டு, உடம்பு முழுதும் சியாமள வண்ணம் பூசிக் கொண்டு, கையில் குழலும், உதட்டில் மாயப் புன்னகையுமாக வேஷம் தரித்து, ஏதோ தெருக்கூத்துக் கதாநாயகன் போல, திடீரென்று வந்து குதிப்பான்' என்று நம்பிக் கொண்டே, சுகக் கனவில் செத்துப் போகும் பாமரர்கள் ஏராளம்.

திராவிடர்களின் இறையுணர்வு, இயற்கையில் இயல்பாக பெறப்பட்டது.

ஒரு சோலையை நேரடியாக ரசிப்பது போன்ற பாசாங்கற்ற உயர்ந்த உணர்வு.

சோலையில் புதுப் புதுப் பூக்களும், தளிர்களும், கிளைகளும், நிறங்களும், சுகந்தங்களும், ஒவ்வொரு நாளும் புதுப்புது அனுபவம்.

திராவிடர்களின் அனுபவம் அப்படிப்பட்டது. காரணம் அவர்கள் மண்ணோடு தோய்ந்தவர்கள். விதை முளையில் பிரபஞ்சத்தை தரிசித்தவர்கள்.

வயிற்றில் பசி இருக்கும் வரை வயலில் விளைவிருக்கும். வயலில் விளைவிருக்கும் வரை அவர்கள் மொழியும் நிலைத்திருக்கும்.

மாறாக, அந்தச் சோலையையே சித்திரமாக்கிவிட்டால்? சோலை சிறைப்பட்டு விடும்.

சித்திரத்தில், ஈர்க்கும் வண்ணமும் தூரிகை வீச்சுமே வியப்பாய் மிஞ்சும்.

அனுபவம் அறிக்கையாய் மிஞ்சும் கதைதான்.

சித்திரத்தின் மேன்மை குறித்து, நிறைய வர்ணனைகளும் சம்த்காரமான பெயர்களும் பாவனைகளும் தேவைப்படும்.

அவ்வளவும் கொண்டிருந்தது ஆரியர் கலாச்சாரம்.

6. முன்னுதாரணமில்லாத தியாகம்

அடிநாளில் ஆரியர்கள் தங்களுக்கென்று ஒரு தேசத்தை நிர்மாணித்துக் கொள்வதில், அங்கே வாழ்ந்து கொண்டிருந்த மக்களை எதிர் கொள்ள வேண்டியிருந்தது.

பலகயழிக்க அவர்களிடம் இருந்த ஆயுதங்கள் புத்தி கூர்மையும் அதனைப் பொதிந்து கொள்ளும் மொழியும்தான்.

இப்படைகளைக் கொண்டு நன்றாகவே வென்றார்கள் என்றுதான் சொல்ல வேண்டும்.

அவர்களுடைய புத்திசூர்மை எந்தவித பந்த, நிர்பந்தங்களாலும் முனை முறியாமல், அவற்றைக் கிழித்துக் கொண்டு மேலேறிப் பாய்வது.

“அர்ச்சுனா! கொல்பவன் சண்ணன். நீ வெறும் கருவி. கண்ணனின் ஆணை. காண்டீபம் எழுக. கணைகளைப் பொழிக,” என்னும் வாக்கினை மகுடமாகத் தங்கள் புத்தி மேல் தரித்தவர்கள்.

அவர்களின் மொழி சம்ஸ்கிருதம்.

அழகும் குழைவும், அர்த்தமும் ஆழமும், இசையும் நயமும், சிருங்காரமும் கம்பீரமும், தெய்வீகமும் ஓங்காரமும் பிரவாகம் கொள்ளும் அற்புதமான மொழி.

அந்த மொழியை வெல்லற்கரிய ஆயுதமாக்க அவர்கள் ஒரு தியாகம் செய்தார்கள்.

மானுட வரலாற்றிலேயே முன்னுதாரணமில்லாத, மகத்தான தியாகம் அது.

ஆம்!

அவர்கள் தங்கள் மொழியை, உலக வழக்கொழித்து, வேத மொழியாகவே சிரஞ்சீவித்துவம் பெற்று விளங்குமாறு தத்தம் செய்துவிட்டார்கள்.

செய்ததோடு, சம்ஸ்கிருதத்தில் சொல்லப்பட்ட எதுவும் வேதமாகவும், வேதத்திற்கு இணையாகவும் போற்றப்பட வேண்டும் என்பதை விதியாகவே உருவாக்கிவிட்டார்கள்.

இதனைப் பிரகடனம் செய்வதற்கென்றே, வட்டார மக்களின் தாய் மொழியைத் தங்கள் பேச்சு மொழியாக ஸ்வீகரித்துக் கொண்டார்கள்.

ஆனால், இந்த ஸ்வீகாரம், பேசக் கூடாத இரகசியம் போல, குடவில் விழுந்த அஞ்ஞானம் போல, இன்றுவரை அவர்களில் ஐக்கியப்படவில்லை.

தங்கள் புத்தி கூர்மையையே கவசமாகத் தரித்து, தாங்கள் பேசும் மொழியில் தங்களுக்கென்றே சில இன வழக்குகளை யெல்லாம் உருவாக்கிக் கொண்டு, தங்களை வித்தியாசப் படுத்திக் காட்டத் துடிக்கும் மொழி அகதிகளாகவே வாழ்கிறார்கள்.

ஒவ்வொரு மொழிக்கும் வட்டார வழக்குகள் உண்டு.

தமிழை எடுத்துக் கொண்டால் சென்னைத் தமிழென்றும், நெல்லைத் தமிழென்றும், கோவைத் தமிழென்றும், குமரித் தமிழென்றும் ஒன்றுக்கொன்று ஒலியிசைப்பில் வேறுபடும்.

ஆனால் பிராமணர்கள் தமிழ் அப்படியல்ல.

தமிழகத்தின் நீளம் அகலம் முழுதும், தமிழ் நாடுகடந்து உலகம் முழுதும் அவர்கள் மொழி ஒன்றே.

அது பிராமண மொழி.

எதார்த்தத்தில் பளிச்சென்று ஒன்றிக் கொள்கிறவர்கள் என்பது வெளி உலகுக்கு அவர்கள் காட்டும் முகம்.

ஆனால், உள்ளுக்குள் எப்போதும் ஒதுக்கம்தான்.

கும்பலில் ஏகாந்தம் தேடும் ஒதுக்கம்.

ஒரு மொழிக்கு மகனாய் இருப்பதைவிட, அறிவு ஜீவியாய் அறியப்படுவதில் அவர்களுக்கு சந்தோஷம்.

அறிவு ஜீவிக்கான அவர்களது இப்போதைய குறைந்த பட்ச-தகுதி, வாய்மொழியாகவேனும் ஒரு சம்ஸ்கிருத ஸ்லோகம் சொல்லத் தெரிவது, அல்லது 'சம்ஸ்கிருதம் என் மூதாதையர் மொழி' என்ற உணர்வு பெற்றிருப்பது.

இவர்களில், ஆன்ம ஞானமாய் முதிரும் தங்கள் பிரபஞ்ச பிரக்ஞையைச் சராசரி மனிதர்களோடு பகிர்ந்து கொள்ள முன்வரும் அறிவு ஜீவிகள், மகத்தான விதி விலக்குகளாய், மனித மேன்மையாளர்களாய், இலக்கிய ஞானிகளாய் தோன்றிக் கொண்டிருப்பதுதான் ஆறுதலான விஷயம்.

7. தியாகம் தேடிப் பெற்ற மகுடம்

ஆரியர்கள் கால ஓட்டத்தில் பெற்ற பெயர்களே ஒரு வரலாறு கூறும்.

தென்னகத்தில் இனப்பெயரால் ஆரியராய் அறியப்பட்டு, அருள் வழங்கும் அந்தணராய் உயர்ந்து, இலக்கியத்தில்

பார்ப்பனராய்ச் சிறப்பிக்கப்பட்டு, தொழில் முறையில் வேதியராய் ஒதி, முடிவில் வேத விளக்கமாக பிராமணர் என்றே நிலை கொண்டிருக்கிறார்கள்.

வெறும் பிராமணர்கள் அல்ல.

சங்கம் வைத்து, ஜாதி காக்கும் பிராமணர்களாக.

அறிவாயுதம் ஏந்தி, அறம் பேசிய ஓர் இனம், இன்று ஒரு ஜாதிப் பிரிவாய்ப் புத்துயிர் வளர்க்கிறது.

இன்றைய கால கட்டத்தில், ஆரியனில் திராவிடனும், திராவிடனில் ஆரியனுமாக, விதிவிலக்கென்று ஒதுக்கிவிட முடியாதபடி உருமாற்றமும் இரத்த பந்தமும் நேர்ந்திருப்பினும், இன, மொழி, மத பேதங்களற்று புறத்தே ஒன்றுபோல் ஆயினும், அகத்தே இன்னமும் தான் 'ஆரியன்' என்னும் உள்ளணர்வு வளர்த்து, இனம் காட்டும் மரபணுக்களின் இழை அறுந்துவிடாமல், அனுமானத்திலாவது பதடிப் பிடித்து, உறவு நூல் பற்றி, அவர்கள் தம் மனோ தர்மம் காப்பது, மானுட வரலாற்றில் மேலும் ஒரு சாகசமான அற்புதம்.

திராவிட மண்ணில் அவர்கள் பெற்ற வெற்றி, அவர்களின் புத்தி சாதூர்யத்திற்கும் அறிவுக் கூர்மைக்கும் கிடைத்த மகுடம்.

இங்கே அவர்களின் வெற்றி, தலையில் கிரீடம் தரித்துக் கொள்ளும் வெற்றியல்ல.

கிரீடம் தரிக்கிறவனை ஆசீர்வாதத்திற்காகக் காத்திருக்க வைக்கும் வெற்றி.

மதத்தை ஓர் இயக்கமாக உருவாக்கி, அதன் மேலாண்மை முழுதும் அவர்கள் பொறுப்பிலேயே சாசனப் படுத்தி, கோயில்கள், வழிபடுமுறை, வழிபடு மொழி, சடங்கு சம்பிரதாயங்கள் என்று அனைத்திலும் தங்கள் ஆதிக்கத்தை 'ஆதிக்கம்' என்று அறியப்படாமல், 'அனுக்கிரகம்' என்று போற்றப்படும்படிக் கவசமிட்டுக் கொண்டார்கள்.

உலகில் எல்லா மதங்களும் சனாதன மதங்கள்தாம்.

எல்லா மதங்களிலும் மக்கள் அனைவரும் மதக் கோட்பாடுகளைப் பின்பற்றும்படி வற்புறுத்தப் படுவார்கள்.

ஆனால் இந்து மதத்தில் இவர்கள் மட்டுமே சனாதனிகள். பிற மக்கள் சுதந்திரம் காப்பவர்கள்.

வேதமும் வேத மொழியும் பிறர் வாயில் விழுந்துவிடாமல் காக்கும் ஏற்பாடு இது.

திராவிடர்களின் பெரும் போக்கான அணுகுமுறை இவ்

வாறு காயப்படாமல் காக்கப்பட்டது போல் தோன்றினும், இதுவே பின்னாளில் மதப் பெட்டகத்தின் கொத்துச் சாவியை அவர்களுக்கே தாரை வார்த்துக் கொடுத்த கதையாகிவிட்டது.

இத் தாரை வார்ப்பே அவர்கள் மதவாதத் தீவிரம் வளர்க்க வகை செய்துவிட்டது.

திராவிட மண்ணில் ஆரியர்கள் தங்கள் வாழ்வியல் முறைகளை நாகரிகப் படுத்திக் கொள்ள நேர்ந்தது; நாகரிகப் படுத்திக் கொண்டார்கள்.

மதுவும் மாமிசமும் அவர்களுக்கு விலக்கல்ல.

திராவிடர்களிடமிருந்து தங்களை உயர்த்திக் காட்ட, அவற்றை விலக்கிக் கொண்டார்கள்.

தெய்வக் கருணையை மனிதர்களுக்குப் பெற்றுத் தரும் இடைத்தரகர்களாக வேடமேற்றனர்.

ஆகவே, இவர்களை அலட்சியம் செய்வது தெய்வ நிந்தனைக்கு நிகரானது என்று மற்றவர்களை ஜாக்கிரதைப் படுத்தினார்கள்.

மக்களைக் காக்கும் பொருட்டு, செருகளத்தில் உயிர்த்தியாகம் புரிந்த தலை மக்களை 'பட்டவர்களாக'வும், 'காவல் தெய்வங்களாக'வும் வணங்கும் மரபினர் திராவிடர்கள்.

நாளா வட்டத்தில் இத்தியாகத் தெய்வங்கள் ஸ்வேகங்களால் அர்ச்சிக்கத் தகுதியில்லாத காட்டுத் தெய்வங்களாக விலக்குப் பெற்றன.

இவ்வாறாக, மதக் கோட்பாடுகளில் சுதந்திரம் காத்தவர்களிடமிருந்து சமயப் பொறுப்புளைச் சேவையாக ஏற்று; கடவுளர்களின் காவலர்களாய்த் தங்களை ஏற்றிக் கொண்டு, 'கரைப்பார் கரைத்தால் கல்லும் கரையும்' என்பார்களே, அதுபோல, கரைத்துக் கரைத்தே தங்களைக் 'கடவுளின் பிரதிநிதி' என்னும் தகுதிக்கு உயர்த்திக் கொண்டார்கள்.

இவர்கள் கரைத்ததெல்லாம் மனித சமத்துவம் என்பது கால தாமதமாகவே உணரப்பட்டது.

குறி பிசகாத இவர்களுடைய பயணம் எதை நோக்கி?

8. வேத மொழிச் சிந்தனை - ஒரு திரட்டு

ஆரியர்கள் மெச்சத் தகுந்த அறிவாளிகள்.

இந்த அங்கீகாரம்தான் திராவிடர்கள் தங்களைத் தாங்களே அறிவாளிகளாய் அங்கீகரித்துக் கொண்டதற்கான சான்று.

தேனோடு தேன் கலந்தால்தான் அது தேனாயிருக்கும்; ஒன்று கொம்புத் தேனாயும் மற்றொன்று மலைத் தேனாயும் இருப்பினும் கூட.

தேனோடு கழுநீர் சேர்ந்தாலும். கழுநீரோடு தேன் சேர்ந்தாலும் கிடைப்பது கழுநீர்தான், அல்லவா.

ஆரிய, திராவிட மதச் சிந்தனைகள் ஒருநிலைப்பட்ட தேன்களாய் இருந்ததனால்தான் அத்தனை திவ்வியமாய்க் கலந்தன.

அறிவுப் புலன் உணர்வில் அவர்கள் இருவரும் சமநிலைச் சிகரங்களாய் இருந்தால்தான் இது சாத்தியம்.

அதன் கராணமாகவே இருவருக்கும் வேதங்கள் பொதுவாயின.

இரண்டு இனங்களின் சலித்தெடுத்த கருத்து மணிகளைப் பொதிந்து வைத்துக் கொள்ள ஒருவன் தன் மொழியையே தியாகம் செய்துவிட்டபோது அடுத்தவன் அதைக் கௌரவிக்க வேண்டாமா?

திராவிடன் கௌரவித்தான்.

சம்ஸ்கிருதத்தை இருவருக்குமான வேதமொழியாகக் கௌரவித்தான். தன் உயர்ந்த சிந்தனைகளையும் அந்த வேத மொழியில் பொதிந்து வைக்கச் சம்மதித்தான்.

கூடுதல் கௌரமாக மதம் சார்ந்த எல்லா பொறுப்புகளையும் அவனுக்கே வழங்கியும் சிறப்புச் செய்தான்.

இரண்டு கலாச்சாரங்கள் ஒன்றிலொன்று உறவு கொண்ட பின், இருவர் மதக் கோட்பாடுகளுக்கான விதிமுறைகளை ஒரு மொழியில் திரட்ட முற்பட்ட பின், வேத மொழியில் சொல்லப்பட்ட எல்லா கருத்துக்களுக்கும் ஆரியர்கள் மட்டுமோ, திராவிடர்கள் மட்டுமோ உரிமை கொண்டாடுவது அபத்தம்.

அவை இரண்டு இன மக்களின் பொதுக் கருத்துகள்.

மத அனுஷ்டானத்தில் ஆரிய நாவில் அந்த மொழி ரீங்கரிப்பதாலும், கருத்துகள் அவர்களாலேயே குறிக்கப்பட்டதாலும் அவர்களுக்கு அதில் கூடுதல் பாத்தியதை இருக்கலாம் போல ஒரு பாவனைதான்.

ஒரு பண்பட்ட மொழி என்னும் அந்தஸ்தில் இந்த யுகத்தில் சம்ஸ்கிருதத்தில் கலந்த பிற மொழிச் சொற்கள் உண்டெனில், அவை தமிழ்ச் சொற்கள் மட்டுமே; தொன்மை மிகு தமிழ்ச் சொற்கள்.

பின்னர் அது வேத மொழியாக்கப்பட்டுவிட்டதால், அது தான் பிறமொழிகளுக்கெல்லாம் எண்ணற்ற சொற்களை வழங்கியுள்ளது.

பிறமொழிகள் அக்கலப்பை கௌரமாகவே ஏற்றுக் கொண்டன.

தமிழ் மட்டும், கௌரவம் என்றில்லாமல், ஒரு சகோதர உணர்வுடன், தமிழின் இலக்கண அமைதியைக் குலைத்து விடாமல், தற்பவம்-தற்சமம் போன்ற நாசுக்கான மாற்றங்க ளோடு, மாற்றங்களை மீறும்போது, கிரந்த எழுத்துக்களின் துணை கொண்டு ஏற்றுக் கொண்டது.

பிற மொழிகளில் இந்த நாசுக்கெல்லாம் கிடையாது.

சம்ஸ்கிருதத்தில் சொற்கலப்புச் செய்த சிறப்பு தமிழ் ஒன்றுக்குத்தான் வழங்கப் பட்டதென்றால், சம்ஸ்கிருதத்தில் சேமிக்கப்பட்ட கருத்துகளுக்கு, அரிய சிந்தனையோடு அத னிலும் மேம்பட்ட நாகரிகம் கொண்ட திராவிடச் சிந்தனைக் கும் பெரும் பங்குண்டு என்பதை உணர்தல் அவசியம்.

இதனை ஆரிய தீவிரவாதிகள்-நவீன மொழியில் சொன் னால், இந்துமதத் தீவிரவாதிகள் நம்ப மறுக்கலாம்.

இவர்கள் தீவிரவாதமே 'நம்மைவிட உயர்ந்தவர்கள் உலகில் எவருமில்லை' என்னும் அகம்பாவத்தாலும், அது அங்கீகரிக்கப்படாத விரக்தியிலும் உருவாகும் வெறியுணர்வு தானே.

அகம்பாவம் அழிவின் சின்னம் என்பது அவர்கள் அறி யாததா?

9. இதிகாசங்களில் சான்றுகள் தேடி...

ஆரியர்கள் மன மாச்சரியங்களின் சுழல் பின்னலில் வாழ்க்கை அவலங்களை ருசி பார்த்து, சரி பார்த்து, தெளி வடைவதற்கு முன்பே, திராவிடர்கள் அந்த எல்லைகளைத் தாண்டி, நாகரிகத்தின் நளினங்களைச் சுவைத்து, அறிவாண் மையை வெகு நாட்கள் பயின்று, அதன் காரணமாகவே, ஆணவம் வளர்த்தவர்கள்.

ஆணவம் அறிவாண்மையைத் தீட்டவும் செய்யும்; தேய்க் கவும் செய்யும்.

தீட்டிக் கொண்டே இருந்தால் கத்தி கூர்மைப் படுவ தோடு தேய்வதும் உண்டுதானே.

கீதை பிறக்கும் முன்னே இராமன் கதை தொடங்குகிறது, அல்லவா.

அந்த இராமனுக்குப் பகைவனான இராவணன் தெற்கத்தியான்; திசையால்தான்!

‘தென்னாடுடைய சிவனே போற்றி’ ரகத்தவன்.

சிவனையும் ஒரு கால்கை முளைத்த கடவுளாக்கி சுடலையாண்டியாகச் சித்தரித்துவிட்டாலும், அடிப்படையில் ‘அன்பே சிவம்’ என்று உணரப்பட்ட தென்புலத்து அனுபவமல்லவா.

அயோத்தி இராமனின் வழிபடு தெய்வம் மட்டுமல்ல, பிரபஞ்சம் தழுவிய இறையணர்வின் பெயர் வடிவம் அது.

இராவணன் ஒரு ராஜ புருஷன். ‘பெண் பித்து’ என்னும் பிழை அவனை ராட்சசனாக்கிவிட்டது. ரஜோ குணத்தின் பிறழ்வுதான் ராட்சசகுணம், அல்லவா.

அவன் என்ன இலேசுப் பட்டவனா?

யானைகளின் மத்தகங்கள் மோதி விளையாடவென்றே மார்பை விசாலப் படுத்தியவன். மலைகளைச் சுமக்க வென்றே தோள்களை வளர்த்தவன். நாரதனையே தோற்கடித்த நல்விசைக் கலைஞன். மகுடங்களைச் சூட்டிக் கொள் தற்கென்றே சிரத்தைப் பெற்றவன்; வைர மகுடம் மட்டுமல்ல, அறிவு மகுடமும் தான். சங்கராபிமே வல்லமை மிக்க வரமாகப் பெற்றவன்.

இந்தச் சுய பெருமையின் பலன்களாகவே, மகா பதிவிரதையான மண்டோதரியின் கணவன்; வெல்லற்கரிய வீரமகன் இந்திரஜித்தின் தந்தை; நன்றிக்கடனை மலையாய் வளர்த்துயர்ந்த கும்பகர்ணனின் அண்ணன்; இராமனாலேயே அறிஞனாகப் பாராட்டப்பட்ட விபீஷணனின் மூத்தோன்.

இவனைப் ‘பெண் பித்து’ என்னும் விஷம் மட்டும் தீண்டாமல் இருந்திருந்தால் மகரிஷி வால்மீகியானவர், இவனை விட இராமனை உயர்த்திக் காட்டத் தன் ஜடாமுடியைப் பிய்த்துக் கொண்டல்லவா சிரமப்பட்டிருப்பார்.

இராமனையும் பார்ப்போமே!

அரண்மனை சூழ்ச்சிக்குப் பரியாகி ஆரண்யம் புகுந்தவன். அவனுக்கு உதவியவர்களையெல்லாம் சகோதரர்களாகவே அரவணைத்துக் கொண்டவன்.

இந்த அரவணைப்பில் இராமன் காட்டிய சகோதரத்துவம் மனிதர்களில் பேதம் காணாத ஆரியக் கலாச்சாரத்திற்கான சான்று என்று சொன்னால் மகிழ்ச்சிதானே.

ஆனால் இன்னொன்றும் கூடப் புலப்படுகிறது, இராம னிடம் இருந்துதான் இன்றைய அரசியல்வாதிகள் ஒரு பண் பைக் கற்றுக் கொண்டார்களோ என்று.

அரசியல்வாதியைப் பாருங்கள். கட்சி மாறி ஒருவன் தன் கட்சிக்கு வந்தால், அவனைக் 'கொள்கைக் கோமான்' என்று ஆலிங்கணம் செய்து கொள்கிறான். கட்சியைவிட்டுப் போனால், அவனையே 'பச்சைத் துரோகி' என்று ஊர் கூட்டித் தூற்றுகிறான்.

இவனைவிட ஒருபடி மேலேயே போனவன் இராமன். தனக்கு ஒத்து வராத வாலியைத் தானே மறைந்திருந்து கொன்றுவிடுகிறான்.

இன்றைய அரசியல்வாதியானால், ஆள் வைத்துக் கொண் டுவிட்டு, அவன் பிணத்துக்கு மாலையிட்டுத் தன் பாசத்தைக் கண்ணீரில் எழுதியிருப்பான்.

இந்த வகை பாசத்துக்கும், இராமன் வினியோகிக்கும் மோட்சத்துக்கும் பெரிதாய் ஒன்றும் வித்தியாசமில்லைதான்.

இத்தகைய மாவீரன் இராமன், பின்னர், தன் மனை வியை, எவனோ சொன்ன வார்த்தைக்காகச் சந்தேகித்து தீயிலேயே இறக்குகிறான்.

கட்டிய மனைவியின் கற்புக்காக அன்று அவன் மூட்டிய தீ, இன்று காசுக்காக 'ஜெய் ஸ்ரீராம்!' என்னும் ஒங்காரக் கோஷத்தோடு நன்றாகவே எரிந்துகொண்டிருக்கிறது.

இதையும் மீறி, இந்தக் காலமானால், கதையெழுதும் பிரமண நாரீமணிகள் 'சந்தேகிகளும் இராமனை விட என்னைச் சந்தோஷிக்கத் துடிக்கும் இராவணனே மேல்' என்று பிரகடனம் செய்தவளாய் சீதை தான் போட்டுக்கொண்டிருந்த ஜீன்லோடு வெளியேறினாள் என்று எழுதியிருப்பார்கள்.

அதுதான் யதார்த்த ரீதியில் சரியாகவும் இருக்கும்.

முடிவில், அந்த இராமன், மன அமைதி இழந்து, சித்தம் குலைந்து, சரயூ நதியில் பாய்ந்து தற்கொலை செய்துகொள் கிறான்.

ஒரு மாபெரும் காவியத் தலைவன் எத்தனை இரங்கத் தக்க முறையில் தற்கொலையில் முடிகிறான்!

இராமன் பிறந்த இடத்தையே கண்டுபிடித்துவிட்டபோது இதிகாசத்தை வரலாறாகப் பார்ப்பது தவிர்க்க முடியாத தல்லவா?

—அடுத்த இதழில் முடியும். உங்கள் விமர்சனம் தொடரும்—

எடுத்த காரியம் யாலினும் வெற்றி,
எங்கு நோக்கினும் வெற்றிமற் றாங்கே
விடுத்த வாய்மொழிக் கெங்கணும் வெற்றி,
வேண்டி னேனுக் கருளினள் காளி;
தடுத்து நிற்பது தெய்வத மேலும்
சாகு மானுட மாயினும் அஃதைப்
படுத்து மாய்ப்பள் அருட்பெருங் காளி,
பாரில் வெற்றி எனக்குறு மாறே.

எண்ணு மெண்ணங்கள் யாலினும் வெற்றி,
எங்கும் வெற்றி, எதனினும் வெற்றி,
கண்ணு மாருயி ரும்மென நின்றாள்
காளித் தாயிங் கெனக்கருள் செய்தாள்;
மண்ணும் காற்றும் புனலும் அனலும்
வானும் வந்து வணங்கிநில் லாவோ?
விண்ணு ளோர்பணிந் தேவல்செய் யாரோ?
வெல்க காளி பதங்களைன் பார்க்கே.

—மகாகவி பாரதியார்

விளம்பர உதவி:

ஏ பி டி பார்க்ஸ் சர்வீஸ்

- பொருள் போக்குவரத்து சம்பந்தமான
அனைத்து பிரச்சனைகளுக்கும் சுலபமான தீர்வு

ஏ பி டி பார்க்ஸ் சர்வீஸ்

- இருபத்தைந்து ஆண்டுகளாக வணிகப்
பெருமக்களின் நம்பிக்கைக்குரிய தேர்வு

ஏ பி டி பார்க்ஸ் சர்வீஸ்

- உங்களுக்கு ஏற்றதொரு பார்க்ஸ் சர்வீஸ்

ஏ பி டி பார்க்ஸ் சர்வீஸ்

எங்களது சேவையை உங்களுக்கும் தொடர
எங்களுக்கு ஓர் வாய்ப்புத் தாரீர்!
குறைந்த கட்டணம்... விரைந்த சேவை.

ஏ பி டி பார்க்ஸ் சர்வீஸ்

10/13-15, காளிங்கராயன் தெரு,
ராம்நகர், கோவை-641009.

கவிதாசரண், ஜனவரி, 1993

நெருக்கங்குகள் பனிக் கட்டிகளாகுமோ என்.ஆர். தாசன்

இவ்வளவையும் அவனால்
ஏப்படி சொல்ல முடிந்தது?

ஊமைப்பகை ஒன்று மோத
லாக உருமாறிய நிலையில்
வெடித்துச் சிதற வேண்டிய
வார்த்தைகள் அல்லவா இவை?

கனகவல்லியால் நம்பமுடிய
வில்லை.

எல்லாவற்றின் வெளிப்
பாட்டிற்கும் சில முன் சமிக்
கைகள் இருக்குமோ? அப்படி
ஏதேனும் அவனிடம் தெரிந்
ததா என்பதை நினைவு கூர்கை
யில் எதுவும் தெரியவில்லை.

வார்த்தைகள் கிடக்கட்டும்,
மறுதலிப்பிற்கான சின்ன முக
பாவம், சிறு முறைப்பு, அலட்சி
யத்தில் தலை நிமிரும் விநைய
யன்று எதையும் அவனிடம்
நாண முடியாமல் போய் விட்ட
தே.

"சரியான அரெங்கப்பய,"
முடிவு செய்த புதி
கான சந்தர்ப்பம் போது
நினைவிற்கு திரும்
ஆத்திரப்படுத்தியது.
து வீட்டில் குடி இருப்
சாதாரணமாகப்
காண்டிருக்கும் போது
வணைப்பற்றிய அந்த
சொல்லப்பட்டது.

நீச்சானு கெடக்குது.
கல்கலன்னு பேசிக்
சிரிச்சிக்கிட்டு...
பய... "என்று
சொன்னதைக்
கறி எடுத்தால்

கேட்டு, குடி இருப்பவள்
அழுத்தலாகச் சிரித்தாள். அந்
தச் சிரிப்பு கனகவல்லிக்கு என்
னவோ போலிருந்தது. ஆனால்
அதற்கான அர்த்தத்தை அவள்
கேட்காமல் மௌனமாக இருந்
தபோது, குடித்தனக்காரி தன்
சிரிப்பிற்கு விளக்கம் கூற
முயல்பவள் போல சின்னதாக
ஒரு கேள்வியைப் போட்டாள்.

"அப்படியா
கிறைய?"
கனகவல்லி
அழுத்தமாக மறுகேள்வி போட்
டாள்.

"அதிலென்ன சந்தேகம்?"
இந்தக் காலத்திலேயும்
இருக்கயலென்னு
கலெயில அடிச்சுக்கனும் போல
இருக்கு."

கனகவல்லி பேசாமல் அவ
ளையே பார்த்துக் கொண்டிரு
ந்தாள். எதிராளி பேசுவ
தற்கு நிறைய விஷயங்கள்
இருப்பதை உணர்ந்தவள்
போலவும், அவள் பேசுவதற்கு
அவகாசம் அவள் பேசுவதற்கு
தனது பொறுப்பு என்சிற
யாதிரியும் அவள் இருந்தாள்.
குடித்தனக்காரி
ஆரம்பித்தாள். அடுக்க

குக் கிடைக்கிற
யில் பாட்பேருக்
ற்றப்படுகிறதாம்.
ரலென்று கரியைக்
டது மாதிரி காஃபி

புதிய இடம்
ளைச்சாமி ஒதுக்குவள்
வில்லை. ரொம்பட்ட
பழக்கப்பட்டது பேர்கள்
கொண்டான். வந்த ந்து
தென்னங் கன்றுகளுக்கேற்ற
கிணற்றிலிருந்து தட்டி
இறைத்து உறறினான். மாந்
தாவில் இருந்த மாடவின்
சைக்கிளை வெளியில் டுத்

த்தில் எதிர்பாராத
அறைந்துவிட்ட
ய அவள் உணர்ந்
பார்த்தைகள் உடனடி
அவளிடமிருந்து வரத்
ன். அதிர்ச்சிகள் நிமிஷங்
ள் ஒருங்கிய பின் அவள்

துத் துடைத்து லைத்தான்.
அதன் பிறகு அங்கு தங்கள்
இருந்த ஒரு மாத காலத்தில்
அத்தையும் மாமாவும் தம்மு
டைய வேலைகள் என்று ஒதுக்
கிக் கொண்டவற்றை எல்லாம்
அவன் தனது வேலைகளாக
மாற்றிக் கொண்டான். கடைக்
குப் போய்வருதல் மாவு மில்
லுக்குச் செல்தல், சிறுவனை
நர்சரிப்பள்ளியில் கொண்டுவிடு
தல் போன்றவற்றை அவனே
விரும்பிச் செய்தான்.

அந்தப் பேதியிலே போக
படியா சொல்லிச்சு?"
அவள் குரலில் துளிகள்
நறித்தன. உடம்பு வேசாக
தீர்ந்து குலங்கியது.
"நல்லாத்தான் வேஷம்
போட்டிருக்கு பயபுள்ளே. சரி
யான நாடகக்காரப் பய."

மாடியில் காய்ந்த துணி
களை எடுத்துவருவது யட்டு
மல்லாமல், அவற்றை மடித்து
வைப்பான். அவளின் புடவை
களையும் ஜாக்கெட்டுகளையும்
மடித்துக் கொண்டிருந்ததை
ஒருமுறை பார்த்தபோது அவ
ன்க்கு என்னவோபோலிருந்

அதை அலட்சியப்படுத்தி
ஒதுக்க விரும்பினான். ஒதுக்க
முயன்ற வேகத்தில் அது ஆவே
சம் கொண்டு எழுந்தது.
"இந்தப் பய புள்ளயெ
யாரும் வான்னு அழைச்சாங்
களா? அதுகளை வந்துகட்டு,
என்ன குசம்புத்தனம் பண்ணு
துக."

தது. "ஐய்யய்ய... ஒரு ஆம்
பளப் புள்ளே இதெயெல்லாம்
செய்வாங்களா?" சொன்ன
அதற்கு அவன் இதமாக
எவ்வளவு

எந்த முன்னறிவிப்பும் இல்
லாமல் ஒருநாள் காலை வீட்டு
வாசலில் வெள்ளைச்சாமி வந்து
நின்றான். ஆதம்பாக்கத்தி
லுள்ள புதிய காலனியில்
இருந்த அவர்கள் வீட்டை
அவன் தேடிக் கண்டு பிடித்து
வந்தது அவளை ஆச்சரியப்
படுத்தியது. மாமா அலனுக்கு
வேலை பார்த்து வைக்க வேண்
மொம். முந்நூறு மைலுக்கு
அப்பால் உள்ள நகரமும் இல்
லாத கிராமமும் இல்லாத ஊரி
விருந்து அவன் வந்திருந்தான்.

பதில் இருந்தது!
"செஞ்சா என்ன? யாருக்
குச் செய்யிறேன்? எங்க அத்
தெக்குச் செய்யிறேன். எங்
மாமா வீட்டுக்குச் செய்ய
றேன்."
அன்று அவன் அடைந்த,
பெருமித உணர்ச்சியெல்லாம்
இன்று நீலம் பாரித்து
போயிற்று. "பயபுள்ளே, என்ன

வேஷங்கட்டி ஆடியிருக்கு."

மனம் கனத்துப் போயிற்று. யாரிடமேனும் கொட்டித் தீர்த்து மனத்தை லேசாக்க வெண்டுமென்று நிலைகொள்ளாது அவள் தவித்தாள்.

இரவு எட்டு மணி சுமாருக்கு கனகவல்லியின் கணவர் தசரதன் வந்தார்.

வாசலில் சைக்கிள் மணிச் சத்தம் கேட்டதும் கனகவல்லி பரபரப்படைந்து ஓடிவந்து 'க்ரில்' கேட்டைத் திறந்தாள். திறக்கும் போதே நிறைந்து தளும்பும் புன்னகை ஒன்று சேர்ந்து வருவது பல நாட்களாக இருந்துவரும் பழக்கம். விதிவிலக்கான நாட்களுக்கு விசேஷம் உண்டு. இன்று நிச்சயம் விசேஷம் இருப்பதை தசரதன் யூகித்துக் கொண்டார். ஆயினும் அவரும் இப்பொழுது அதைக் கேட்க மாட்டார். அவளும் அதைச் சொல்லமாட்டாள். அது ஒரு எழுதாத ஒப்பந்தம்.

தசரதன் சட்டையைக் கழற்றிவிட்டு கொல்லைப் புறத்திற்கு முகம் சுழுவப் போனார்.

கொட்டித் தீர்ப்பதற்கு நிமிஷங்களை ஒவ்வொன்றாக அவள் கணக்கிட்டுக் கொண்டிருந்தாள்.

சாப்பிட்டு முடித்து, கை சுழுவிவிட்டு தசரதன் வந்தார். ஈர்க்கையைத் துண்டில் துடைத்துக் கொண்டே அவள் முகத்தை ஏறிட்டு நோக்கினார்.

"சரி... இப்பச் சொல்லு:"

அந்தப் பச்சைக் கொடிக் காக அவள் காத்திருந்த மாதிரி இயங்கினாள். சூறாவளியோடு பின்னித் துரத்தும் மழைபோல் அவள் சடசடத்துப் பொழிந்தாள்.

"அந்தப் பேதியில் போக இருக்கே, அது என்னென்னெல்லாம் சொல்ல இருக்கு, தெரியுமா? என்னென்ன குட்டிக் கலகமெல்லாம் பண்ணட்டுப் போயிருக்கு பாத்திங்களா?" என்று ஆரம்பித்தவள் முச்சு விடாமல் சொல்லித் தீர்த்தாள்.

முதலில் அவள் யாரைப் பற்றிச் சொல்லுகிறாள் என்று தசரதனுக்குப் புரியாது போயினும், விஷயங்கள் மேலே வந்து விழுந்த போது தெளிவாகவிட்டது. பேச்சினூடே அடிக்கொருமுறை 'அதான் ஓங்க மருமகப்புள்ளே தங்கச் சியோட அருமந்த புத்திரன்' என்று அவள் வக்கனை செய்து காட்டியபோது அவருக்கு 'சுருக்' கென்றது. அதை மறைத்துக் கொண்டு தசரதன் சமாதானமாகச் சொன்னார்:

"சரி, விடு. போயிட்டிடுப் போறான். அறியாப்பய. அனுபவம் இல்லையில்ல."

அவள் குரல் உயர்த்திக் கத்தினாள்.

"என்ன அறியாப் பய? இந்த மாதிரி இல்லாததெயும், பொல்லாததெயும் சொல்றதுக்கு மட்டும் அறிவு இருக்குல்ல."

அவர் முகம் சுளித்தார்.

"ஒரு பயலால ஒரு பிரயோஜனம் இல்லெ. எந்தச் சிறுக்கி வீட்டுக்கும் போயி பச்சைத் தண்ணி குடிச்சதில்லே, அதுசு இங்கே வந்துகிட்டு..."

அவர் பொறுமை இழந்தார்.

"சரி போதும், விடு."

அது அவளை மேலும் தள்ள வைத்தது.

"எதுக்கு விடலும்? அது வரட்டும். நாக்கெப் புடுங்குற மாதிரி நாலு சேள்ளி நறுக்கு, நறுக்குனு கேக்குறனா இல்

லெயா பாருங்க.”

அவன் திரும்பி வராமல் இருக்க வேண்டும் என்று தசரதன் விரும்பினார். விருகம்பாக்கத்தில் புதிதாக வீடு கட்டிக் குடி போயிருக்கும் பெரிய மாமன் வீட்டிற்குப் போயிருக்கிறான். அவன் கொண்டுவந்த நீலநிறப் பெட்டி யுங்கேயே இருக்கிறது. அதை எடுப்பதற்கு இங்கு வந்தான் வேண்டும். அப்போது?... அவனை நினைத்துப் பார்க்க நினைத்துப் பார்க்க அவருள் ஏதேதோ கசிந்தது.

ஒவ்வொருநாளும் புகைந்து கனன்ற தனது ஆத்திரம் தணியாமல் இருப்பதில் கனகவல்லி கவனமாக இருந்தாள்.

அவனிடம் கேட்க வேண்டிய கேள்விகளுக்கான வாசகங்களைச் சொல்லிச் சொல்லிப் பார்த்து ஒத்திகை செய்து கொண்டாள். வார்த்தைகளில் சூடும், கூர்மையும் குறைந்துள்ளதாக உணர்கிற போதெல்லாம் அவற்றை மாற்றி மாற்றி முறைப் படுத்திக் கொண்டாள்.

நாட்கள் காலூன்றி நகரகையில், அந்த நிகழ்வும் நிகழ்வை ஒட்டிய உணர்ச்சியும் இயல்பாகவே தேய்ந்து போவதாக நினைக்கையில் தூக்கத்திலிருந்து வாரிச்சுருட்டி எழுவது மாதிரி, ஒரு மறதியை தலை குலுக்கி உதறுவது போல் அவள் பரபரப்புக்காட்டுவாள்.

“அறிவு கெட்ட முண்டம்னா எனக்குத்தான் செல்லம். எல்லாத்தையும் தொல்சிட்கு அம்போன்னு திக்கப்பாக்குறனே.”

நெஞ்சில் நெருப்பேந்தி அவனை எதிர்ப்பாக்கி தினம் தினம் காத்திருந்தாள்.

வாசலில் வேற்றுக் குரல் கேட்டாலோ, வாலிப முகம் அசைவதாகத் தெரிந்தாலோ அவளுள் தீக்குச்சி உரசியது போலிருக்கும்.

அவள் ஆவலுடன் காத்திருந்த நாளும் வந்தது.

அப்போது இரவு பத்து மணி இருக்கும்.

பாத்திரங்களை ஒழித்துப் போட்டு, சோற்றில் தண்ணீரை ஊற்றிவிட்டு படுக்கப் போகும் போது வாசலில் வெள்ளைச்சாமியின் குரல் கேட்டது.

சண்டைச் சேவலாக கனகவல்லி சிலிர்த்து நிமிர்ந்தாள். “எதையும் கேட்க வேணாம்” என்பதாக தசரதன் கண்ணாடை காட்டினார். “நீங்க சும்மா இருங்க” என்பது மாதிரி அவளும் கை அசைத்தாள்.

வாசல் விளக்கை போட்டு விட்டு, பூட்டிய ‘கரில்’ கேட்டைத் திறக்கும் போது படியருகில் வந்து வெள்ளைச்சாமியை வழக்கமான சிரிப்புடன் கேட்டாள்.

“என்னத்தே, எப்படி இருக்கீங்க?”

அவள் பதில் சொல்லாமல் முகம் களித்து அவனைப் பார்த்தாள். அடிவயிற்றில் ‘குப்’ பென்றது. கூண நேரத்தில் மனப்பிரதேசம் புதுக்கோலம் பெற்றது. நெருப்பே நீராக மாறியது போல் உணர்ந்தாள்.

சோர்ந்து, கன்னம் ஒட்டி, அரை ஆளாக அவன் இருந்தான். அழுக்கு வேஷ்டியும், சட்டையுமாக அவனைப் பார்க்கையில் அவளுள் என்னென்னமோ குமிழியிட்டு வெடித்தன.

“என்னப்பா, ஏன் இப்படி இருக்கே? ஓடம்பு கிடம்புக்கு

முடியலையா?" என்று பதறிய படி கேட்டாள்.

வெள்ளைச் சிரிப்புடன் 'ஒன்னுமில்லேத்தே' என்றபடி அவன் வீட்டிற்குள் நுழைந்தான்.

தசரதனும் அவனிடம் ஏற்பட்ட மாற்றங்களைக் கவனித்துவிட்டு கவலையோடு விசாரித்தார்.

'ஏம்பா, ஒடம்புக்கு முடியமே இருந்தையா?'

"ஒன்னுமில்லே மாமா."

கனகவல்லி எதைஎதையோ நினைத்துக் குழம்பிவிட்டு, அவனிடம் கேட்டாள்.

"சாப்பிட்டையா?'

"நீங்க ஒன்னும் செரம்பப் படாதேய அத்தே."

"கேக்குறதுக்கு பதில் சொல்லு. சாப்பிட்டையா?'

அவன் பதில் சொல்லாமல் இருப்பதிலிருந்து அவளுக்கு வேண்டிய பதில் கிடைத்தது.

"சோத்துல தண்ணி விட்டுட்டேன். பிழுஞ்ச வக்கிறேன். சாப்பிடு..."

அவன் கை கழுவிவிட்டு வந்து உட்கார்ந்தான்.

சாப்பிடுகிற வேகத்திலிருந்து பசியின் உக்கிரத்தை அவளால் அறிந்து கொள்ள முடிந்தது.

சாப்பாட்டை முடிக்கும் தருணத்தில் அவள் திரும்பவும் கேட்டாள்.

"ஏம்பா இப்படி இருக்கே?"

அடக்கி அடக்கிப் பார்த்து விட்டு, அது இயலாதபோது அவன் குரல் கண்ணாடிக் குப்பி நொறுங்கியதுபோல் ஒலித்தது.

"வயித்துக் கொடுமதான். இது மாதிரி சாப்பிட்டு ரொம்ப நாளாச்சு அத்தே."

அவன் கண்களில் நீர் தெரிந்தது. அது அவள் கண்க

ளையும் தொத்திக் கொண்டது.

தயக்கமும் நிதானமும் உடைந்து போய் தன் பெரிய மாமா வீட்டில் நடந்ததையெல்லாவற்றையும் அவன் கொட்டிப் பரப்பினான்.

எல்லோரும் சாப்பிட்டு மிஞ்சியதுதான் கிடைக்குமாம். வேலையோ முதுகை முறிக்குமாம். அவன் விருந்தாளியாகவே கருதப்படாமல் வெடைக் காரனுக்கும் கீழாக நடத்தப்பட்டானாம். பெரியவர்கள் தான் இப்படி மென்றால் பிள்ளைகள் அதற்கு போல். கல்லூரியில் படிக்கிற ஒரு மகனாவான் காதிற் விழுகிறாற்போல் தன் அம்மாவிடம் சொல்லியிருக்கிறான்:

"சோறு என்ன சும்மா கெடைக்குதா? கொட்டிக்கிறதுக்கு வேலெ பாக்க வேணாம்?"

தன்னைப்பற்றி குடித்தனக் காரியிடம் சொன்னதைப் போல் இவையும் ஆதாரமற்று இருக்கக் கூடுமோ என கனகவல்லி ஒருமுறை நினைத்தாள். ஆனால் அவளின் சொந்த அனுபவங்கள் தோற்றுவித்த வேறு நினைவுகள் கரித்துண்டை ஏந்தி முன்னதைக் கோடிட்டு அழித்தன.

அவர்களைப் பற்றி கனகவல்லிக்குத் தெரியாதா? அவள் கணலர் தசரதனும் வண்டி வண்டியாகச் சொல்லி இருக்கிறாரே.

பேச வேண்டியதையெல்லாம் பேசி முடித்துவிட்டு எழுந்து புறப்படும் போது தான் 'காப்பி போட்டேன். குடுச்சிட்டுப் போங்க' என்பாளாம் அவரின் அண்ணி. இந்த அல்ப விஷயத்தையெல்லாம் தான் கண்டு கொள்வதில்லை என்பது போல்

26

அகந்தை கனத்த ஆஃபீசர் தனத்துடன், ஒவ்வொரு சொல்லுக்கும் விலை இருப்பது மாதிரி அளந்து அளந்து பேசுவாராம் அவரின் அண்ணன்.

“பாவி மக, புள்ளெகளைப் பெத்தவதானா அவ? இப்படிப் பட்டினி போட்டுக் கொன்னுருக்காளே..”

மறுநாள் அதிகாலையிலேயே எழுந்து தன் சொந்த ஊருக்குப் போகப் போவதாக வெள்ளைச்சாமி கூறினான்.

“வேணாப்பா... இன்னும் ஒரு வாரம், பத்து நாள் இருந்துட்டுப் போ. ஒடம்பெ நல்லா தேத்திட்டுப் போ..”

“இல்லேத்த. அம்மா நா இல்லாமெ ரொம்பக் கஷ்டப் படும். ஊருல சின்னச்சின்ன வேலைகளைப் பார்த்துக் கிட்டிருந்தீன். பேப்பர் போட்டுது, சினிமாக் கொட்டகையிலடிக்கக் கொடுக்கிறது... ஐம்பது நூறு கெடச்சுக்கிட்டிருந்துச்சு. அதுவும் இல்லாமெ...”

அவர்கள் படுக்கப் போனார்கள்.

நான்கு மணிக்கு டிரான்ஸ் போர்ட் ஒர்க்ஷாப் சங்கு அலறியது.

வெள்ளைச்சாமி ‘படக்’ கென எழுந்தான்.

முகத்தை மட்டும் கழுவி விட்டு நீலப்பெட்டியை எடுத்துக் கொண்டு, வெள்ளைச்சாமி புறப்படத்தயாரானான்.

“இன்னும் ஒரு பத்து நா இருந்துட்டுப் போகலாம்..” கனகவல்லி முணுமுணுத்தாள்.

அவன் பதில் சொல்லாமல் புன்னகை மட்டும் செய்தான்.

தெருவே ‘ஜே’ வெனக் கிடந்தது. மனிதச் சந்தடியற்ற வனாந்தரம் போல் அந்தக் காலனி தெரிந்தது. பின் நிலா

வெளிச்சம் அமுதப் பிரவாகமாகி வழிந்தது. எல்லோரையும் மயக்கத்தில் ஆழ்த்தி வேடிக்கை பார்க்கிற மந்திரவாதி போல் நிலா தோற்றம் காட்டியது.

வெள்ளைச்சாமி இருவரையும் இருளை குவித்துக் கும்பிட்டுண்டு நடந்தான்.

தெரு திரும்புவதற்கு முன், படுத்திருந்த நாய ஒன்று விழித்துக் கொண்டு நீளக் குரல் எடுத்துக் கத்த அதற்குத் துணையாக இன்னும் இரண்டு நாய்கள் ஓடி வந்தன.

தன் பின்னால் மூன்று நாய்கள் குரைக்கிற பிரக்ஞையே இல்லாமல், வைராக் கிய புருஷன் போல் அவன் விரைந்து கொண்டிருந்தான் கனகவல்லி குரல் நெருடச் சொன்னான்.

“பாவிமக, புள்ளெகளைப் பெத்தவதானா அவ?...”

தசரதன் அவளை நிமிர்ந்து நோக்கினார்.

நீரில் குளித்த கண்களை அவள் முந்தானையால் துவட்டிக் கொண்டிருந்தாள்.

“வரட்டும்... வரட்டும்...” என்று கறுவிக் கொண்டிருந்த கனகவல்லியை அவர் நினைவிற்குக் கொண்டு வந்தார். ‘இப்போது எதிரில் நிற்பவன் யார்?’ என்று சந்தேகிக்கும் படி மாறுபட்டுத் தெரிந்தாள்.

தன் மனைவி என்பதை மறந்து, நூதன வஸ்து ஒன்றைப் பார்ப்பது போல் உற்றுநோக்கிய தசரதன் மெல்லச் சிரித்தார்.

வாழ்க்கையின் அர்த்த ஆழமும், சக்தி வீச்சும் அவர் முன்பிம்பங்களாகி நின்றன.

இப்போது, சிரிப்பு மாறி, சிந்தனைச்சகான இறுக்கம் முத்திரையாகப் பதிந்தது. ★

வல்லிக்கண்ணன்

நினைவுத் தடங்கள்

1943 டிசம்பரில் ஒரு நாள்.....

சென்னை சேர வேண்டும் என்ற எண்ணத்தை நெடுநாட்களாக வளர்த்து வந்த நான் சென்னைக்கு வந்து நாலைந்து நாட்களே ஆகியிருந்தன

மயிலாப்பூர் நடுத்தெருவில் இருந்த 'நவசக்தி' அலுவலகத்தில் தங்கியிருந்தேன்.

அச்சமும் பத்திரிகை ஆபீசும் அந்த வீட்டில் அமைந்திருந்தன. ஆசிரியரும் பத்திரிகை நிர்வாகிகளும் சாலைத் தெரு என்ற பக்கத்து தெருவில் பெரிய ஒரு வீட்டில் வசித்தார்கள்.

'நவசக்தி' நீண்ட காலம் அறிஞர் திரு. வி. கலியாணசுந்தர முதலியாரின் சொந்தப் பத்திரிகையாக நடந்து தனி வரலாறு படைத்திருந்தது.

திரு. வி. க. அதை நடத்திய போது, அறிஞர் வெ. சாமிநாத சர்மா அதன் உதவி ஆசிரியராகப் பணியாற்றியுள்ளார். 'கல்கி' ரா. கிருஷ்ணமூர்த்தி, 'ஆனந்தவிகட'னில் சேர்வதற்கு முந்தி 'நவசக்தி'யில் பணி புரிந்திருக்கிறார்.

பிற்காலத்தில், சக்திதாசன் சுப்பிரமணியன், கே. ராமநாதன் முதலியோர் 'நவசக்தி'யின் உதவி ஆராயர்களாக வேலை பார்த்தார்கள்.

தமிழக வளம் சேர்க்கவும், மக்களுக்கு தேசபக்தியும் சுதந்திர உணர்வை உண்டாக்கவும் பாடுபட்ட 'நவசக்தி' 'சென்று-தேய்ந்து - இறுதல்' என்ற கட்டத்தை அடைந்த சமயம், திரு. வி. க. பத்திரிகையை நிறுத்திவிட விரும்பினார்.

உதவி ஆசிரியர்களாக உற்சாகமாய் உழைத்துக் கொண்டிருந்த சக்திதாசனும் கே. ராமநாதனும் பத்திரிகை நின்று போவதை விரும்பவில்லை. சக்திதாசன் அதை மாத இதழாக நடத்த முன் வந்தார், ராதாமணி என்ற அம்மையார் அவருக்கு துணை சேர்ந்தார்.

ஆகவே, 'ஒரு நெருக்கடியான கட்டத்தில் நவசக்தியை ஏற்று அதை நன்முறையில் வளர்ப்பதற்கு எனக்கு இரண்டு மணிகள் கிடைத்தன. ஒன்று இராதாமணி, மற்றொன்று சுப்பிரமணி. இவ்விரு மணிகளிடமும் நவசக்தியை நான் மகிழ்வோடு ஒப்படைக்கிறேன்' என்று எழுதினார் திரு. வி. க.

வார இதழாக வந்து கொண்டிருந்த 'நவசக்தி' பின்னர் இலக்கிற மாத இதழாக மறுமலர்ச்சி பெற்றது. ராதாமணி 'பப்ளிஷர்'. சக்திதாசன் சுப்பிரமணியன் 'எடிட்டர்.'

'நவசக்தி' திரு. வி. க. வின் பத்திரிகையாக இருந்த போதே சக்திதாசன் எனக்கு அறிமுகமானார்.

அந்தச் சமயம், அவருடைய நண்பர் ம. கி. திருவேங்கடம் சென்னையிலிருந்து 'லோகசக்தி' என்ற மாத இதழை வெளியிட்டு வந்தார். உணர்ச்சி வேகம் நிறைந்த கட்டுரைகள், கவிதைகள் அதில் பிரசுரமாயின. ஐ. மாயாண்டி பாரதி, ராசிபுரம் தனுஷ்கோடி போன்றவர்கள் அப்படிப்பட்ட எழுத்துக்களை எழுதிக்கொண்டிருந்தார்கள். நானும் எழுதி வந்தேன் 1939-40 களில்.

நவசக்தி, லோகசக்தி, லோகசக்தி வெளியீடுகள் ஆகியவற்றை பரப்பும் நோக்கத்துடன் சக்திதாசன் தமிழ் நாட்டில் சுற்றுப்பயணம் மேற்கொண்டிருந்தார்.

அப்போது நான் ராமநாதபுரம் மாவட்டம் பரமக்குடியில் வசித்தேன். சர்க்கார் விவசாய ஆபீஸ் என்று பெயர் பெற்ற கவர்ன்மென்ட் அக்ரிகல்ச்சரல் கெிமாள்ஸ்ட்ரேட்டர்ஸ் ஆபீஸ் என்பதில் நான் குமாஸ்தாவாக வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தேன்.

பிரிட்டிஷ் அரசாங்க அலுவலகம் ஒன்றில் பணிபுரியும் ஒருவன், இப்படி துணிச்சலாக வேகம் நிறைந்த கட்டுரை, கவிதை எழுதிக்கொண்டிருக்கிறானே என்ற வியப்பு சக்திதாசனுக்கும் திருவேங்கடத்துக்கும்.

அந்த ஆச்சரியத்தோடுதான் சக்திதாசன் என்னை பார்த்துப் பேச வந்தார். நல்ல நண்பரானார். என்னோடு இரண்டு நாட்கள் பரமக்குடியில் தங்கினார். உற்சாகமாகப் பல விஷயங்கள் பற்றிப் பேசினார். 'நீங்கள் இருக்க வேண்டிய இடம் இதுவல்ல. சென்னையில் இருந்தால்தான் உங்கள் வளர்ச்சிக்கு வசதி ஏற்படும்' என்று சொன்னார்.

அவர் வந்து போன சில மாதங்களிலேயே நான் மாறுதல் பெற்று, திருநெல்வேலி மாவட்டம் ஸ்ரீவைகுண்டம் ஊர் போய் சேர்ந்தேன்; (அந்நாட்களில் மாவட்டம் 'வட்டம்' என்ற சொல் வழக்கில் இருந்ததில்லை. ஜில்லா என்ற பெயரே இருந்தது. ஸ்ரீவைகுண்டம் தாலுகா, திருநெல்வேலி ஜில்லா என்றபடி).

'லோகசக்தி' மாத இதழ் 'பராசக்தி' யாக மாறியது. திரு. வி. க. வின் 'நவசக்தி' வந்து கொண்டிருந்தது. அதில் சக்தி தாசன் என்னைப் பற்றி எழுதினார். 'வல்லிக்கண்ணன் அவருக்குப் பொருத்தமில்லாத அரசாங்க ஆபீசில் வேலை பார்த்

துக் கொண்டிருக்கிறார். வட்டப் பொந்தில் சதுர முளை (A square peg in a round hole) என்பது போல. அவர் சென்னையில் பத்திரிகைத் துறையில் இருக்க வேண்டியவர்' என்று, மேலும் பல உற்சாகமான வரிகள் எழுதினார்.

நான் ஸ்ரீவைகுண்டம் சேர்ந்த இரண்டாவது வருடத்தில் (1941) என் கிளார்க் வேலையை 'ராஜநாமா' செய்துவிட்டேன். நிறையப் படிக்க வேண்டும்; நன்றாக எழுத வேண்டும் என்ற உள் உந்துதல் முக்கிய காரணம். ஸ்ரீவைகுண்டத்தில் எனக்கு மேல் அதிகாரியாக இருந்தவரின் போக்குகள் ஒத்துக் கொள்ளாதது மற்றும் ஒரு காரணம்.

ஸ்ரீவைகுண்டத்திலிருந்து திருநெல்வேலி சேர்ந்தேன். அங்கு என் அண்ணா ரா. சு. கோமதிநாயகம் மெடிக்கல் ஸ்டோர்சில் வேலை பார்த்துக் கொண்டிருந்தார். அம்மாவும் தம்பியும் அங்கு தான் இருந்தார்கள். ஆகவே நானும் வீட்டுவாசி ஆனேன்.

'நவசக்தி' வார இதழ் நின்றிருந்தது. சக்திதாசன், 'பாரத தேவி' தினசரிப் பத்திரிகை நடத்தி வந்த 'பாரததேவி' வாரப் பதிப்பு' ஆசிரியராகச் சேர்ந்திருந்தார். எனது கதை கட்டுரைகளை அதிலும் வெளியிட்டு வந்தார் அவர்.

பிறகு 'நவசக்தி' மாத இதழ் தோன்றியது. புத்தக வடிவில் அது வந்தது. ஒவ்வொரு இதழிலும் நான் கதை எழுதிக் கொண்டிருந்தேன். 1941 கடைசியில் நான் சென்னைக்கு வரட்டுமா என்று சக்திதாசனுக்கு எழுதிக் கேட்டேன்.

அப்போது யுத்த காலம். சென்னை நகரிலிருந்து மக்களும் பல்பல அலுவலகங்களும் யுத்த பீதியால் நகரைக் காலை செய்து வெளியூர்களுக்குப் போய் முகாமிட்ட காலம். இருப்பினும், துணிந்தவர்கள் சென்னையிலேயே இருந்தார்கள்.

இதை எழுதிவிட்டு, 'நவசக்தி சென்னையிலேயேதான் இருப்பாள்.

ஒண்டி அண்டி குண்டுவிசி உயிர் பறித்த போதினும் அச்சமில்லை அச்சமில்லை அச்சமென்ப தில்லையே. நீங்களும் இங்கு வந்து என்னோடு தங்குவதில் எனக்கு ஆட்சேபமில்லை. ஆனால் பொருளாதார ரீதியில் நிலைமை சரியில்லை. நவசக்தியின் நிலையை வலுப்படுத்திக் கொண்டு நானே உங்களை அழைத்துக் கொள்வேன்' என்று தெரிவித்தார்.

காலம் ஓடியது. என் மனப் புழுக்கமும் வளர்ந்தது. நான் நடந்தே சென்னை சேர்வது என்று 1942 மே 25 ஆம் தேதி திருநெல்வேலியிலிருந்து புறப்பட்டேன் ..

இது காலப் போக்கில், எழுத்தாளர்களின் வியப்புக்கும், அவ்வப்போது குறிப்பிட்டுப் பேசுவதற்கும், பத்திரிகைகளில்

துணுக்குச் செய்தியாவதற்கும் உரிய விஷயமாகிவிட்டது. நான் நடந்து நடந்தே சென்னைக்கு வந்தேன் என்று குறிப்பிடுகிறார்கள். அது சரியல்ல.

தினசரி 30 மைல்கள் நடந்து 14 அல்லது 15 நாட்களில் சென்னை சேர வேண்டும் என்பது என் லட்சியக் கனவாக இருந்தது. முதல் நாள் 35 மைல்கள் நடந்து, கோவில்பட்டி சேர்ந்தேன். அன்று இரவு ரயில்வே ஸ்டேஷனில் படுத்துத் தூங்கினேன். மறுநாள் அதிகாலையில் எழுந்து நடந்து 30 மைல் தொலைவில் உள்ள விருதுநகர் அடைந்தேன். நள்ளிரவில், நகருக்கு அப்பால், ரோடு ஓரத்தில் இருந்த ஒரு மண்டபத்தில் தூங்கினேன். சில மணி நேர ஓய்வுக்குப் பிறகு எழுந்து நடந்தேன். மூன்றாம் நாள் மதிய வேளையில் மதுரை சேர்ந்தேன். என் 'பாத யாத்திரை' அத்துடன் முடிந்தது.

மதுரையில் வசித்த உறவினர் ஒருவரிடம் மூன்று ரூபாய் கேட்டு வாங்கி, ரயிலில் காரைக்குடி போனேன்.

அங்கே ப நீலகண்டன் (பின்னாளில் திரைப்பட இயக்குநர் ஆனவர்.) ஆசிரியராக இருந்த 'இந்திரா' மாத இதழ் நடந்து கொண்டிருந்தது. அது என் கதைகளை வெளியிட்டு வந்தது. அது நடத்திய சிறுகதைப் போட்டியில் எனது கதை 'தெருக் கூத்து' முதல் பரிசு பெற்றிருந்தது. அந்தப் பத்திரிகையில் எனக்கு இடம் கிடைக்குமா என்று பார்க்கலாமே என்றொரு ஆசை.

முயன்றேன். கிடைக்கவில்லை. பத்திரிகை லாபகரமாக நடக்கவில்லை; இருக்கிற ஆட்களையே எப்படிப் போகச் சொல்வது என்று தயங்கிக் கொண்டிருக்கிறோம் என்ற பதில் தான்கிடைத்தது. ஊருக்கே திரும்பிப் போய், பொறுதிருங்கள் என்ற நல்லுரையும் பெற்றேன்.

அம்முறை நான் திருநெல்வேலிக்கே திரும்பிவிட்டேன். பிறகு 1943 பிப்ரவரியில் புதுக்கோட்டை 'திருமகள்' பத்திரிகையில் சேர்ந்ததும், அடுத்த மாதமே கோயமுத்தூரில் தொடங்கியிருந்த 'சினிமா உலகம்' மாதமிருமுறை என்னை வரவேற்று துணை ஆசிரியர் ஆக்கிக் கொண்டதும், ஒன்பது மாதங்களில் அதை விடுத்து நான் சென்னை 'நவசக்தி'க்கு வந்ததும் இப்போதைக்கு 'வேறு விஷயங்கள்' தான்!

சென்னை 'நவசக்தி' ஆபீசில் நடந்ததுதான் இங்கு சொல்லப்பட வேண்டிய விஷயம்.

(வளரும்)

தொட்டிச் செடிகள்

சாந்தா தத்

தோட்டத்துத் தொட்டிச் செடியில்
பூத்ததொரு புதுப் பூ.

அந்தப் பூ முறுவலில் ஆனந்தித்து நின்ற கணம்—
அங்கென்ன ஆரவாரம்? ஆர்ப்பாட்டம்?
ஆவேசக் கூச்சல்கள்?

தெருவெங்கும் ஜனவெள்ளம் திக்குத்
தெரியாமல் மிரண்டோட,
சர மழையாய் சரளைக் கல் சாலையெங்கும் சிதறியது.
கோப வீச்சின் கல்லொன்று போர்அம்பாய் சீறிவந்து
என்னருமைத் தொட்டிச் செடியை
எட்டு விரிசலாக்கியது.

எங்கோ ஏதோ கலவரமாம்; கல்லடியாம்;
அடிதடியாம்; குண்டர்கள் அட்டகாசமாம்.
எனக்குள் ஏராளமாய் எரிச்சல் குமிழ்கள்.
எந்நாளும் எப்போதும் ஏதேனும் களேபரம்;
பந்த்... மறியல்... கர்ஃப்பூ... கடையடைப்பு.
தெலுங்கானாப் போராட்டம்; மதச் சண்டை விவகாரம்;
நக்ஸலைட்டுகள் நாச வேலை.

ஆண்டாண்டு காலமாய் அடுக்கடுக்காய் அவலங்கள்
ஆட்கொண்ட ஹைதராபாத்;
நாசக்காரர் ஆட்டுவிக்கும் பொம்மலாட்டப் பொம்மை.
சே!... என்ன ஊர் இது!... என்னுள் வெறுப்பு தீ.
'இதுவே நம் ஊராய் இருந்தால்...
அமைதிக்குக் களங்கமில்லை; கலவரக் குழப்பமில்லை.'

ஏக்கமுடன் நினைத்தபடி என்னருமைச் செடியருகே
விரைந்த கணத்தும் என்னுள்
விடாமல் விரவிய சங்கிலித்தொடர் நினைவு
'இதுவே நம் ஊரானால்...'
கல்லடி பட்ட எனதாசைச் செடிப் பக்கம்
காலடி வைத்தவள் நானே சுயமாக
கல்லடி பட்ட அதிர்ச்சி!

தொட்டி ஒடுகள் முற்றிலும் உதிர்ந்து
 தொட்டிச் செடி வெற்றுச் செடியாய்
 துகிலுரித்த திகம்பரமாய் நிர்வாணமாய் நின்றது.
 தொட்டி உடைந்தபோதும் தொட்டி உரு குலையாத
 மண் அன்னை அரவணைப்பில்

நிர்வாண வேர்கள் நூறாய், ஆயிரமாய்,
 பின்னிப் பிணைந்து, இறுகிக் குறுகி... குறுகி...
 கையகல இடத்துள் சின்னச் செடிஜீவன்
 வளைந்து, நெளிந்து, கூனிச் சிறுத்து... சிறுத்து...

தேள் கொடுக்குகள் என்னைக் கொட்ட
 தீத்தகிப்பாய் உள்ளம் சுட்டது.

பூமி மடியில் அகலமாய், ஆழமாய், விஸ்தாரமாய்,
 விரிந்து, விகசித்து, வேர்பரப்பி, கால்பரப்பி,
 வளர வேண்டிய உயிர்ச்செடியை
 தொட்டிக்குள் அடைத்துவிட்ட பாவிநான்;
 மகா பாவிதான். ஆயின்...

சின்னஞ் சிறுசெடியை ஒரு தொட்டிக்குள் சிறை வைத்த
 நானும் ஒரு தொட்டிச் செடிதான்.

‘என் ஊர்’ என்கிற குறுகிய எல்லைக்குள்
 என் எண்ணங்கள் அடைபட்டு,
 எந்நேரமும் எப்போதும் என் ஊரே நினைவாகி...
 என்றேனும் ஒருபொழுது என் ‘தேசம்’ என்று
 நினைத்தேனா பாவி நான்?

என் எண்ணங்கள் விரிந்து, விஸ்தரித்து, விகசித்து,
 ‘தேசியம்’ என்ற தளம் தொட்டு,
 என் சிந்தனை வேர்கள்
 என் பாரத பூமியெங்கும் வியாபித்து
 படர வேண்டும்.— நான் மாற வேண்டும்.

என்னைப்போல் எத்தனையோ ‘நான்’கள் மாறும் நான்
 என் தேசக் கலவரங்கள் எரிந்து பொசுங்காவா!
 அந்த அமைதி அஸ்திவாரத்தில்
 என் தேசம் அன்பெனும் பூப்பூக்கும்
 ஆனந்தப் பூங்கா ஆகாதா.....

ஒரு வெளிநடப்பு

கிருங்கை சேதுபதி

கோவிலை விட்டு வெளியே போகிறேன்
கும்பிட வருகிற பக்தர்களே—பெரும்
பாவியைப் போலிந்த கோவிலுக்குள் தினம்
பதுங்கிக் கிடப்பது பிடிக்கவில்லை.

வழியினில் கல்லாய்க் கிடந்திருந் தேன்—ஒரு
வண்ணான் துவைத்து அழுக்கெடுக்க—ஒரு
சிற்பியின் உளியில் நான்பிறந் தேன்—உயிர்ச்
சிலையாய் உயர்ந்து சிரித்து நிற்க.

அற்ப நகைகளைக் கொண்டுவந்தே—என்னை
அலங்கரித் திடுவதாய்ச் சொல்லியிந்த
கற்றளிக் கோவில் சிறையிருளில்—தள்ளிக்
கைதியாய் அற்பர்கள் பூட்டிவிட்டார்.

கோவிலை விட்டு வெளியே போகிறேன்
கும்பிட வருகிற பக்தர்களே—ஒரு
சாவியின் நுணியிலென் சரித்திரம் முடிவதைச்
சகித்திட முடியலை அன்பர்களே.

கலைகள் வளர்த்தனர் என்றிருந்தேன்—நல்ல
கவிதைகள் கேட்டே பொறுத்திருந்தேன்—பெரும்
விலைகள் வைத்தெனைப் பார்க்கவந்தால்—வெளி
வீதியி லிருக்கவே சம்மதிப்பேன்.

அர்ச்சகரின் கண்களெல்லாம்
தட்டில்விழும் சில்லறைமேல்.

அதிகாரி கண்களெல்லாம்
பிரம்மாண்ட உண்டியல் மேல்.

இனிமேலும் ஒரு கல்லாய்
இங்கிருக்கச் சம்மதியேன்.

கோவிலை விட்டு வெளியே போகிறேன்
கும்பிட வருகிற பக்தர்களே.

வெள்ளி, தங்க ரதங்களை விட்டு
விதம்வித மான அணிகலன் விட்டு
உள்ளந் தன்னில் உண்மையும் அன்பும்
உழைப்பும் கொண்ட உங்களை நாடி
கோயிலை விட்டு நானும் வருகிறேன்
கூட்டிப் போங்கள் பக்தர்களே!

ஒரு ஜோசியக் கிளியின் பிரகடனம்

துறவி

போதும்... போதும்.
எனக்காக இங்கே யாரும்
இரங்க வேண்டாம்.

யார் அது
ஆகாயம் காணாத எனது
சிறகுகள் குறித்து
அனுதாபம் கொள்வது?

அடிமை போல நான்
அடைபட்டுக் கிடப்பதால்
எவரும் அங்கலாய்க்க
வேண்டாம்.

பூமரக் கிளைகளில்
போய் அமர்ந்து
எனது சிறகுகளுக்குத்
திசைகளை
அறிமுகம் செய்யவில்லைதான்
அதனாலென்ன?

சின்ன மரப்பெட்டிக்குள்
சிறை வைக்கப்பட்ட எனக்குத்
தவணை முரையில்
விடுதலை தருவதுண்டு.

சீட்டு எடுக்கும் பேர்தெல்லாம்
எனக்கும் ஒரு நெல்மணி
பரிசுண்டு.

வானில் சகேதரக் கிளிகள்
பறந்து போவதைப்
பார்க்கும் போது; மனசைத்
துளியூண்டு சோகம்
தொடுவதுண்டு.

ஆனால்—

ஆருடம் கேட்க

மனிதர்கள் என்னை
அண்டி வரும்போதோ
“மனிதரின்
எதிர்காலம் என்னிடமா?
நான் எடுத்து நீட்டும்
கையகலச் சீட்டா
அவரின் ரெஞ்சில்
நம்பிக்கை விதைக்கிறது!”

இந்த இனிய நினைவுகளால்
பறக்க இயலாத என் மனவலி
பறந்து போகிறது.

ஒன்று தெரியுமா?
ஓர் அனாதைக் கிழவனுக்குக்
கால்வயிற்றுக் கஞ்சி
அன்றாடம்
ஊற்றுவது நான்தான்!

மனிதர்களால்
புறக்கணிக்கப்பட்ட
கிழவனுக்கு இந்தக் கிளியின்
சிறகில் அடைக்கலம்!
பிறவியின் மகத்துவம்
பிறருக்குப் பயன்படும்
தருணங்களில்தான்.

எனது சிறகுகள் உங்கள்
விரல்களை விடவும்
கீர்த்தி மிக்கவை; கிழவனின்
கண்ணீரைத் துடைப்பதால்.

சூறுங்களேன்:
உங்கள் சுதந்திரம் என்
அடிமைத்தனத்தை விட
எவ்விதம் உயர்ந்ததென்று?

நான் இழந்த சுதந்திரம்
ஒரு மனிதனுக்குள்ளே
உயிராய்
ஊறிக்கொண்டிருக்கும்
உள்ளதம் கவனியுங்கள்.

அடிமையாய் நான்
அவமானப்படுவதாய்
யாரேனும் நினைத்தால்
உங்களுக்காக
அனுதாபப்படுகிறேன்.

தமிழ் கண்ட ஹைகூ...

இருபதாம் நூற்றாண்டில்

தமிழ் ஹைகூ

நெல்லை சு. முத்து

தமிழ்க் கவிதை யுலகில் காலடி எடுத்து வைத்த ஹைகூ விற்கு இன்று சுமார் நூறாண்டு வயதாகிறது.

இந்நூற்றாண்டுத் தொடக்கத்தில் "மாடர்ன் ரிவ்யூ" என்கிற கல்கத்தா பத்திரிகையில் உயோநே நோசுச்சி என்னும் ஐப்பானியப் புலவர் எழுதியிருந்த கடிதத்தின் அடிப்படையில் மகாகவி சுப்பிரமணிய பாரதியார் தீட்டிய 'ஐப்பானிய கவிதை' எனும் கட்டுரையே முதலாவது அறிமுகம். (சுதேச மித்திரன், 16-10-1916)

எனினும் பாரதிக்குப் பிறகு ஏறத்தாழ அறுபது ஆண்டுக் காலம் இந்த "ஹோக்கு" அல்லது "ஹொஷி"ப் பாட்டுடன்கிற இன்றைய ஹைகூ குறித்து கவிஞர், திறனாய்வாளரிடையே எந்த விதச் சலனமும் இல்லை.

1966 ஜனவரி மாதக் 'கணையாழி' இதழில் சுஜாதா மொழி பெயர்ப்பில் சில ஹைகூக்கள் வெளிவந்தன.

தொடர்ந்து புரட்சிக் கவிஞர் பாரதிதாசனின் 'குயில்' ஏட்டில் (1-10-1967) ஹைகூ செய்தி உள்ளது.

பாரதி தம்மிடம் மொழி பெயர்த்துக் காட்டிய எவர் ஹேரன் எனும் அயர்லாந்துக் கவிஞரின் ஹோக்குப் பாடலைக் கேட்ட மாத்திரத்தில் தமிழில் புறநானூற்றுப்பாடல்கள் அனைத்தும் ஹோக்குப் பாடல்களே என்று பாடிவந்த சுகுத்துரைத்தாராம்.

சி.மணி என்கிற பழனிசாமி தொடங்கிய 'நடை' எனும் காலாண்டு சஞ்சிகை முதல் இதழில் (அக்டோபர் 1968) பத்து ஐப்பானிய ஹைகூக்களை ஆங்கிலம் வழி மொழி பெயர்த்து வெளியிட்ட காலகட்டத்தில் தமிழில் புதுக் கவிஞர்கள் பார்வை ஐப்பானியக் குறும்பாவாகிய அந்த மரபுக் கவிதைகளில் ஆழ விழுந்தது.

அயல் நாடுகளில்

ஹைகூ

இதற்கிடையில் பாரதி அறிமுகப் படுத்திய அதே காலக் கட்டத்தில் பிரெஞ்சு நாட்டி

36

லும் பிரவேசித்தது ஜப்பானிய ஹைகூ. கி.பி. 1910 ஆண்டில் மார்சல் ரெவான் (Marcel Revon) என்பவரால் "ஜப்பானிய இலக்கியத் தொகுப்பு" (Anthologie de la Litterature Japnaise) எனும் வரலாறு வெளியானது. கி.பி.1920ம் ஆண்டில் பிரெஞ்சு மொழிக்கவிஞர் பன்னிருவர் தம் ஹைகூக்கள் "பிரெஞ்சு புதின மதிப்புரை" (Nouvelle Revue Francaise) என்கிற தொகை நூலாகப் பிரசுரமானது.

கி.பி.1924-ம் ஆண்டு வாக்கில் பிரெஞ்சு மொழியில் ஹைகூப் போட்டிகளும் பரபரப்பாயின. ஆயினும் ஒன்றிரண்டு ஆண்டுகளிலேயே அதன் அலைகள் ஓய்ந்தன.

கி.பி.1910ஆம் ஆண்டுகளில் மேலை நாடுகளிலும் பிரசித்தமடைந்தது ஹைகூ வடிவம். கி.பி.1914-ம் ஆண்டில் எஸ்ரா பவுண்ட். எழுதிய 'In a Station of the Metro' எனும் நூல்வெளி வரவும், எஃப். எல் ஃபிளின்ட் (F. L. Flint), எமிலோவல் (Amy lowell) ஜான் கூட்டு ஃபிளெட்சர் (John Gould Fletcher), ஜேம்ஸ் கிரகப் (James Kirkup) ஆகியோர் ஹைகூ சோதனைகளில் வெற்றிகண்டனர்.

ஜேம்ஸ் கிரகப் எழுதிய ஹைகூவின் தமிழாக்கம் இது. அந்திப் பொழுது தீனின் கனவுகளில் இரவு கடல் குளிரில்

இன்றைய புதுக் கவிஞர் பலருக்கும் ஜப்பானிய ஹைகூக்

கள் குறித்த ஆங்கிலப் பெயர்ப்பு நூல்களே பெரிதும் உதவின.

டோக்கியரவிலுள்ள ஜப்பானியப் பதிப்பகம் 1969ம் ஆண்டில் ஜேம்ஸ் ஹாக்கெட் (James Hackett) என்பவர் எழுதின 'ஹைகூவின் பாதை' (The way of Haiku), டானியல் சி. புக்கானன் (Daniel C. Buchanan) என்பவர் தொகுத்த 'நூறு பிரசித்த ஹைகூக்கள்' (One hundred Famous Haiku), பீற்றர் பெயி

லன்சன் (Peter Beilenson) எழுதி கி.பி.1955-56ஆம் ஆண்டுகளில் நியூயார்க்கிலிருந்து வெளிவந்த 'பதினேழு அசைக் சலிதைகளுக்கரிய இருநூற்றி இருபத்தி ஐந்து எடுத்துக் காட்டுகள்—ஜப்பானிய ஹைகூ' (Japanese Haiku—Two hundred and Twenty five examples of seventeen Syllable poems) மற்றும் அவரது 'நான்கு பருவங்கள்' (Four seasons), ஹரோல்ட் ஜி. ஹெண்டர்சன் (Harold G. Henderson) என்பவர் எழுதின 'ஹைகூ ஒரு அறிமுகம்' (An Introduction to Haiku), கி.பி. 1949இல் ஆர். எச். பிளித் (R. H. Blyth) என்பவரது 'ஹைகூ' போன்ற பல ஆங்கில நூல்கள் அவற்றுள் குறிப்பிடத் தக்கன.

நம் நாட்டிலும் ஆங்கில

ஹைகூக்கள் எழுதும் ஆர்வம் உந்தியது. சந்திரலேகா என்பவர் ஆங்கிலத்தில் எழுதிய ஹைகூக்கள் சில கணையாழி (ஆகஸ்டு 1969) இதழில் மொழி பெயர்ப்பாயின.

'ஜப்பானிய கவிதை வடிவங்கள்' என்றொரு கட்டுரை தமிழ் நாடனின் படைப்பாக 'தீபம்' இதழ்களில் (அக்டோபர், நவம்பர் 1972) வெளியாயிற்று. 'கண்ணதாசன்' இதழிலும் 35 ஜப்பானிய பழம் பாடல்கள் 'என்னார்தா' வின் தமிழாக்கமாக அச்சேறின.

கால் நூற்றாண்டு ஹைகூக்கள்

தமிழில் மொழி பெயர்ப்பல்லாத யதார்த்த ஹைகூக்கள் மலரத் தொடங்கியது கிபி 1970 ஆண்டுசெனில்தான்.

1974ம் ஆண்டில் முதற் பதிப்பாக வெளி வந்த 'பால் வீதி' கவிதைத் தொகுப்பில் இடம் பெறும் 'சிந்தர்' பாக்கள் ஐந்தும் நான்கு ஆண்டுகள் முன்னமேயே எழுதப்பட்டவை என்கிறார் அப்துல் ரகுமான். தமிழின் முதல் ஹைகூக்கள் இவை.

எனினும் பின்னர் பத்தாண்டுக் காலம் ஹைகூ தொட்டில் விட்டு இறங்கவில்லை. நவம்பர் 1984ல் சென்னை ஜப்பானிகா வெளியீடாக அறிவுமதியின் 'புல்லின் நுனியில் பனித்துளி' எனும் கையடக்கமான ஹைகூ தொகுதி வண்ணப்படங்களுடன் கச்சிதமாக வெளியானது. தமிழின் முதலாவது ஹைகூ தொகுப்பு இது.

எனினும் 'தமிழில் முதன் முதலாக வெளிவரும் ஹைகூ கவிதைகள்' எனும் முத்திரையுடன் 1984 ஆகஸ்டு திங்களில்

நர்மதா வெளியீடாக அரும்பியது அமுதபாரதியின் 'புள்ளிப் பூக்கள்' எனும் நூல். இவ்விரண்டு தொகுப்புகளுக்கும் அப்துல் ரகுமானே அணிந்துரை. அதே ஆண்டு முதற் பதிப்பு கண்ட பாலகுமாரனின் 'விட்டில் பூச்சிகள்' கவிதைத் தொகுப்பில் ஒரு சில ஹைகூகள் இடம் பெறுகின்றன.

1985 பிப்ரவரியில் தமிழன் பனின் 'சூரியப்பிறைகள்' (நர்மதா வெளியீடு) உதித்தது. ஜப்பானிய ஹைகூ வடிவக் கவிதைகள் என்ற முத்திரையுடன்.

ஜப்பானில் 'தன்கா' (Tanka) எனும் பாடல் வடிவம் 5, 7, 5 7, 7 ஆகிய அசைகள் கொண்ட ஐந்து அடிகள் பயின்று வரும். இதன் ஈற்றுச் சொல் உயிரொலியுடன் முடியும்—தமிழின் ஆசிரியப்பாவினம் போல.

இத்துடன் தொடர்புடைய சோகா (Choka) நெள உதா (No-utah) ஆகியன 5, 7 அசை அடிகள் மாறிமாறி 7 அசையுடன் நிறைவுறும் நெடுங்கவிதைகள்.

ரெங்கா (Renga) என்கிற ஜப்பானியக் கவிதை தமிழில் அம்மாணை மாதிரி முதல் மூன்றடிகள் ஒருவர் பாட. பின்னிரண்டு அடிகள் மற்றொருவர் பாடி முடிக்கும் யாப்புடையது. 5, 7, 5, 7, 7, அசைகள்.

தமிழின் நேர், நிரை அசைகள் போலன்றி ஜப்பானிய மொழியில் ஒவ்வொரு ஒலியன். களுமே தனித்தனி அசைகள்

எனினும் தமிழ் யாப்பிலக் கணத்திபையடி 5, 7, 5, அசைகள் கட்டிய மூன்றடிப் பாக்களாக முனைவர் கு.மோகனராசு (சென்னைப் பல்கலைக் கழகம்) 'ஒன்றே உலகம்' (நவம்பர் 1985) இதழில் 'ஒருலக

38

ஹைகூட் எழுதினார். இதுவே தமிழில் வெளிவந்த முதலாவது யதார்த்த ஜப்பானிய மரபுக் கவிதை ஆக்கமுயற்சி. இதில் 16 ஹைகூக்கள் தலைப்புக்களுடன் ஆப்பேராசிரியரின் 'உலக அமைதி நோக்கி'(1987) எனும் தொகுப்பில் இடம் பெறுகின்றன.

1985 டிசம்பர் மாதம் ஒலியக் கவிஞர் அமுதபாரதியின் '5, 7, 5, என்னும் அசைகளில் அமைந்த ஐக்கக் கவிதைகள்' என்ற குறிப்புரையுடன் 'காற்றின் ஊக்கள்' எனும் தொகுப்பு நர்மதா வெளியீடாக அரங்கேற்றியது.

மோ. கோ. கோவை மணி எனும் கவிஞரும் இதே அசை மரபில் ஹைகூட் படைத்தார்.

குடிக்கத் தயாரான பாலில் வந்து விழுந்ததே திருமணத்தில் ஜாதகம்

(கவிதாமண்டலம், ஆகஸ்ட் 1988, பக். 7)

இதன் இரண்டாவது அடியில் ஒரு அசை தட்டுகிறது.

இந்த அசைமரபு ஹைகூட் இணை தமிழில் சொற்பம். ஏனெனில் யாப்பறியாத புதுக் கவிஞருக்கு இது ஒரு தளை, தடை அல்லது விலங்கு.

1987 டிசம்பரில் 'ஜப்பானிய ஹைகூட்' எனும் மொழி பெயர்ப்புத் தொகுதி டாக்டர் து. வீலாவதியினால் முதன்முதலாக மூன்று வரிக் கவிதைகளின் தொகுப்பாக வெளிவந்தது. இந்த ஹைகூக்கள் 1982-ஆம் ஆண்டிலேயே பேராசிரியர் அப்துல் ரகுமானிடமிருந்து பெறப்பட்ட ஆங்கில மூல நூல்களிலிருந்து தேர்ந்தெடுக்கப்பட்டவையாம்.

கடந்த ஐந்தாறு ஆண்டு களுக்குள் தமிழில் ஹைகூட் கவிதைகளும், கவிஞர்களும் பரபர

மையினர். கோ. வசந்தகுமாரனின் 'சொந்த தேசத்து அகதிகள் (நர்மதா, ஜூன் 1987) எனும் கவிதைத் தொகுப்பில் 'வெளிச்சத் தீவுகள்' எனும் தலைப்புடன் 5 ஹைகூக்கள் இடம் பெற்றன. (தீக்கதிர்-வண்ணக் கதிரில்' (3-9-86) ந. க. துறைவனின் 6 ஹைகூக்கள் வெளிவந்தன. ஹெச். ஜி. ரகுலின் 'ஜனசனமன' கவிதைகளுள் (பிப்ரவரி 1988) 'ஹைகூட் முற்றம்' உள்ளது.

தமிழகத்தில் ஹைகூட் கம்பீரமுடன் உலாவந்த வேளையில் கொழும்பிலிருந்து அந்தோனி ஹில் பதிப்பகத்தினரால் சுமரளிதரனின் 'கூடைக்குள் தேசம்' (ஏப்ரல் 1988) என்கிற முதலாவது இலங்கைத் தமிழ் ஹைகூட் தொகுதி வெளியாயிற்று.

கோவை விஜயா பதிப்பகத்தின் விற்பனை உரிமைபுடன் அவை நாயகனின் 'சூரியச் செதில்கள்' எனும் ஹைகூட் தொகுப்பு நூல் நல்ல ஒலியங்களுடன் பவனி வந்தது ஜூலை 1988 இல். அணிந்துரை கோவை ஞானி, எஸ். அறிவுமணி.

அதே ஆண்டு நவம்பரில் இதயகீதா என்கிற அய்யப்பனின் 'தீயின் பிணம்' எனும் ஹைகூட் தொகுப்பு. 1990 மார்ச் மாதத்தில் பெண்கவி பேராசிரியை மித்ரா (அண்ணாமலைப் பல்கலைக் கழகம்) எழுதின 'ஹைகூட் கவிதைகள்' வெளிவந்தது. இவ்விரண்டு நூல்களுக்குமே அறிவுமதி அணிந்துரை.

கர்நாடக மாநிலத்திலிருந்து 'தமிழ் இலக்கிய கழக வெளியீடாக 1990 மே மாதம் வெளியான தங்கவயல், சீனிவாசனின் 'யாத்திரை தரிசனங்கள்' கவிதைத் தொகுப்பில் ஹைகூடும், கருகுகளும் இடம் பெற்றன. 'பெண்ணினத்தின் உரிமை

களுக்காக, உயர்வுகளுக்காகப் புரட்சிக் கவிதைகள் படைத்த கவிதைப் பெரியார் பாவேந்தர் பாரதிதாசன் நினைவுகளுக்குப் படையலாக 'இலையுதிர் காலம் நிரந்தரமல்ல' (1-6-1990) எனும் ஹைகூத் தொகுப்பு நூல் மற்றுமொரு பெண்கவி பரிமளமுத்து எழுதி வெளிவந்தது.

சோவியத் பண்பாட்டு மையத்திலிருந்து 'வாசல் வெளியீடாக' த. சலாவுதீன், பழநி பாரதி, எஸ் தியாகராஜன் ஆகியோர் தொகுத்தளித்த ஹைகூ நூல்—'இன்னும் மக்கள்' (1-5-1991).

அவ்வாறே 1986ஆம் ஆண்டு தொகுக்கப்பட்டு 1990 ஜூன் மாதம் அச்சேறிய நெல்லை சு. முத்துவின் 'வைரப் படிசுவர்கள்' கவிதைத் தொகுப்பில் 'ஹைகூ' பதினாறு இடம் பெற்றது.

சுழனியூரன் (ஷாகுல் அமீது) எனும் கவிஞரின் 'நிரந்தர மின்னல்கள்' தொகுதியைத் தொடர்ந்து 1990 டிசம்பரில் வெளியான 'நட்சத்திரவிழிகள்' மித்ரா அணிந்துரையுடன் ஒளிவீசிற்று.

புதுவை மாநிலத்திலிருந்தும் முதன் முறையாக சீனு, தமிழ் மணி- தமிழ் நெஞ்சன் சகோதரர் எழுதிய 'தீவின் தாகம்' (17-9-1991) 'துளிப்பா' ஹைகூ' என்ற முத்திரையுடன் கையடக்கத் தீப்பெட்டி அளவுக் குறுநூலாக வெளியானது.

தவிர, சோலை. இசைக் குயிலின் 'நெருப்பு விதைகள்' (1991) என்ற கவிதைத் தொகுப்பில் எட்டு ஹைகூக்கள் காணக் கிடைக்கின்றன.

ஹைகூ கட்டுரைகள்

அணிந்துரையாகவும் முன்னுரையாகவும் ஹைகூ கவிஞர் தம் கருத்தாக்கங்கள் பெரும்

பாலான ஹைகூத் தொகுதிகளில் வெளி வந்திருந்தாலும் 18-1-1984 ஜூனியர் விடனில் அப்துல் ரகுமான் எழுதிய 'மீன் மின்கள்' கட்டுரை சிறப்புக் குரியது.

தவிர, அவ்வப்போதாக எச் ஜி. ரசூல் (ஹைகூ கவிதைகள் ஓர் மதிப்பீடு, தாமரை சென்னை மார்ச் 1987), கோவை மணி (ஹைகூ கவிதைகள்) கவிதா மண்டலம், சந்தானம். அச்சகம் 1988), நெல்லை சு. முத்து (ஹைகூ ஒரு ஜப்பானிய அம்மாளை, தமிழ்மணி, தினமணி இணைப்பு 8-11-1989) போன்றோரின் கட்டுரைகளும் ஹைகூ குறித்த தகவல்களை வழங்கின.

தினமணிகடர், தமிழ்ப்பணி, ஊசிகள், மஞ்சரி, போன்ற இதர ஏடுகளும் ஹைகூக் கட்டுரைகள் பிரசுரித்தன.

கணையாழி மார்ச் 91 இதழ் 'ஹைகூ சிறப்பிதழாக'வே வெளிவந்தது. எண்ணற்ற ஜப்பானியக் குறள் வடிவத் தமிழ்ப் பாக்களுடன் அவ்விதழில் மாலனின் 'கோவில் மணியில் தூங்கும் வண்ணத்துப் பூச்சி' எனும் கட்டுரை தமிழுக்கு வந்துவிட்ட ஹைகூ குறித்து விரிவாக அலசியது.

பாளையங் கோட்டையிலிருந்து வெளிவரும் 'நண்பர் வட்டம்' (ஜூலை, ஆகஸ்டு 1991) இதழில் நெல்லை சு. முத்துவின் 'தொல்ஹைகூ வியம்', வல்லிக்கண்ணன், தி.க. சி. போன்றோரால் சிறந்ததொரு திறனாய்வாக மதிப்பீடப்பட்டது. தமிழ் மணியில் (3-8-1991) மீனா தாஸ் எழுதிய 'ஹைகூக்கு ஆரத்தி' குறிப்பிடத்தக்கது.

ப. சுப்பிரமணியத்தின் 'ஜென் பௌத்தம் கலைகள்'

40

கவிதைகள்-புதிர்கள்' (டிசம்பர் 1984), 'ஜென் கதைகள்-கவிதைகள்' (பிப்ரவரி 1988 ஆகியன) சென்னை சுந்தர நிலைய வெளியீடுகள். சுஜாதாவின் 'நடனமலர்' (ஆகஸ்டு 1990) நூலிலும் ஹைகூச் செய்திகள் ஏராளம்.

சமீபத்தில் அபுபக்கர் என்பவர் 'ஜென் கலையும் ஹைகூ கவிதையும்' என்றொரு கட்டுரை 'தாராமதி' (செப்டம்பர் 1992 இதழிலும், சூன்யன் என்பவர் 'அரும்பு' (செப்92) இதழில் 'ஒரு புதிய ஜன்னல்' என்ற தலைப்பிலும் ஹைகூ கட்டுரை எழுதினர்.

1986 டிசம்பரில் டாக்டர் இராம. குருநாதனின் 'சங்கப் பாட்டும் ஜப்பானியக் கவிதையும்' (சலைஞன் பதிப்பகம்) என்ற நூல் நல்லதொரு ஒப்பாய்வு நூல்.

ஹைகூ

பத்திரிகைகள்

இங்ஙனம் அவ்வப்போது தமிழில் ஹைகூ வளக்கத் தனிக் கட்டுரைகளும், தொகுப்பு நூல்களும் வெளிவந்து கொண்டிருந்தாலும், ஹைகூ கவிதைக்கென்றே இதழொன்று தமிழில் முதன் முதலில் வெளிவந்தது!

சீனு. தமிழ்மணியை ஆசிரியராகக் கொண்டு புதுவையில் ருந்து 'கரந்தடி' என்கிற திங்களிழை தனிச் சுற்றுக்கென 15-1-1988 இல் புறப்பட்டு நான்கே இதழ்களில் முடங்கிப் போனது, பொருளாதார முடையினால்.

ஆயினும் 1980 களில் தொடங்கி 'இளமையின் குரல்' அரையாண்டிதழ்), 'கவிமலர்' 'கவிதா மண்டலம்', 'கவிதை உறவு' 'ஓம் சக்தி' 'கரந்தடி' 'கணையாழி' போன்ற திங்களி

தழ்கள், வண்ணையில் (திங்களிருமுறை), ஆனந்த விகடன், ஜூனியர் விகடன் என்றெல்லாம் பத்திரிகை பவனி வந்தன தமிழ் ஹைகூக்கள்.

ஓம் சக்தி, ஏட்டில் 1988 செப்டம்பர் தொடங்கி பன்னிரண்டு மாதங்களும் ஒவ்வொரு இதழிலும் பத்து ஹைகூக்கள் வீதம் 'ஐகூ அந்தாதி' எனும் புதிய சோதனை நிகழ்த்தினார் அமுதபாரதி.

இன்னும் எஸ். அறிவுமணியின் 'உங்கள் கவிதைக்காரன்' (ஜூலை 1991), மற்றும் 'கவிதாசரன்' 'சுபமங்களா' போன்று பல கவிதை ஏடுகளும் ஹைகூக்களின் ஆதரவைப் பெருக்கி வருகின்றன.

ஜனரஞ்சக ஏடுகளிலும் ஹைகூக்கள் போட்டிகள் அறிவிப்பாகின்றன.

மேலும் பல்கலைக்கழகங்களின் முனைவர் பட்டத்திற்கென மோ.கோ. கோவைமணி, நிர்மலா சுரேஷ், உதயசூரியன் போன்றோர் ஹைகூ கருபற்றி ஆய்வுகள் நிகழ்த்தியுள்ளனர்.

1991 அக்டோபர் 4 முதல் 6-ம் தேதி வரை புதுவை மொழியியல் பண்பாட்டாராய்ச்சி நிறுவனத்தில் நடைபெற்ற 'கோட்டிபாட்டியல் நோக்கில் இக்காலத் தமிழ்க் கவிதை: இலக்கியம்' எனும் கருத்தரங்கில் ஹைகூ குறித்துப் படிக்கப்பெற்ற ஒரு ஆய்வுக்கட்டுரை-நெல்லை சு.முத்துவின் "தமிழ் ஹைகூ கவிதைகளின் வடிவ, உள்ளடக்கக் கோட்பாடுகள்", தொல் காப்பிய அளவு கோல்களால் வரையறுத்தது.

ஏறத்தாழ இவ்வளவே ஒரு நூற்றாண்டில் தமிழ் ஹைகூவின் வரலாற்றுச் சுருக்கம்.

—இன்னும் வரும்.

றவர்களும் அறிவையே வழிகளாகவும் அறிவார்ந்த சிந்தனைகளையே வலிமைகளாகவும் கொண்டு உங்கள் கவடுகளைப்பற்றியே கவலை சொள்ளாமல் வான மண்டலத்தையும் உங்கள் வசப்படுத்தி வாழத் துடிக்கின்றீர்கள். இதுதான் எங்களுக்கும் உங்களுக்கும் உள்ள வேறுபாடு. நாங்கள் பெண்ணின்பத்துக்கு ஆண்மையாளர்களாக வாழ விரும்புகின்றோம். நீங்களோ பேரின்பத்திற்கே வேட்கையுற்று உங்கள் ஆண்மையை வளர்த்துக் கொள்கின்றீர்கள்.”

அவர்கள் இருவரும் உச்சிப்பிள்ளையாரை வலம் வந்தனர். அதன் பிறகு கீழ் மலையின் அடிவாரத்தில் பரந்து கிடக்கும் நகரத்தைச் சற்று நேரம் வேடிக்கை பார்த்தனர். கோயிலின் மேற்புறத்தில் அவர்கள் சென்று நின்ற பொழுது கண்ணன் எதிரே சுட்டிக்காட்டி, “அந்த மாதாகோயிலைப் பார், மணி,” என்றான்.

“ஆமாம், அதைக் கட்டியவர்கள் இந்த மலைக்கோட்டையை விட உயரமாகக் கட்டத் திட்டமிட்டார்களாம். ஆனால் அது தாழ்ந்தே நின்று விட்டது என்பதை இன்று நாமே பார்க்கிறோம். அந்த மாதாகோயில் ஏன் இங்கே உருவாகியது? அங்கே செல்லும் பக்தர்கள் யார்? இவைகளை நாம் சற்றுச் சிந்திக்க வேண்டும், கண்ணா. பிடி அரிசியும் பெண்ணின்பமும் இக்கோயிலில் யாருக்கு மறுக்கப்பட்டதோ அவர்கள்தான் இன்று அந்தக் கோயிலின் பக்தர்களாயிருக்கிறார்கள். அவர்கள் நம் சகோதரர்களே. அவர்களைப் புறக்கணித்தவர்கள் நாமே. இது இந்து மதத்தின் ஆக்கத்தைக் காட்டும் சின்னமல்ல, கண்ணா. அழிவைக் காட்டும் சின்னமே. எந்த மதத்து இளைஞனாவது அல்லது யுவதியாவது காதலைத் தேடி இந்து மதத்திற்கு வந்ததாக நீ கேள்விப்பட்டிருக்கிறாயா? இல்லை. இது இந்து மதத்தின் பலவீனம். இந்து மதம் மற்ற மதங்களை மிடுச்சர்களின் மதங்களாகக் கருதி ஒதுங்கிப் போய்க் கொண்டேயிருந்தால், அது ஒருநாள் அதன் முடிவையே சந்திக்கும்,” என்றான் மணி.

கண்ணன் சற்று நேரம் அதைப்பற்றிச் சிந்தித்து நின்றான். பிறகு, “நீ சொல்வது சரிதான். இந்து சமுதாயத்தின் இன்றைய அவலத்தை இந்து மதத்தின் அவலம் என்று கருதும்போது நீ சொல்வதுதான் சரி. ஆனால் நாம் அனுசரிப்பது உண்மையில் இந்து மதத்தின் பண்புகளைத்தானா என்பதைச் சற்று சிந்தித்துப் பார்ப்போம். உண்மையில் நாம் வெறும் சடங்குகளில் நம்பிக்கைக்கொண்டு, அவற்றையே இந்து மதத்தின் நியாயங்கள்

—தொடர்ச்சி

என்று மயங்கும் பேதைமைக்கு அடிமைப்பட்டுவிட்டோம். உண்மையான இந்து மதம் இதுவல்ல. இதைவிட உயர்ந்தது. நியமமாகச் சிந்தித்தால் இந்து மதத்தைப் போலப் பொதுமைக் கோட்டம் கொண்ட வேறொரு மதம் இருக்கமுடியாது என்பது எனக்குப்படுகிறது. இன்றைய குறையெல்லாம் இந்து சமுதாயத்தின் அதன் உயிரோட்டத்தைப் புறக்கணித்துவிட்டு வெறும் சடங்குகளிலேயே வாழத் தொடங்கிவிட்டது என்பதிலேதான் இருக்கிறது. சடங்குகளும் சம்பிரதாயங்களும் இன்று இந்து மதத்தின் ஜீவநாடியையே அழித்துவிடும் அளவிற்கு வளர்ந்துவிட்டன. சடங்குகாலத்தில் சைவத்திற்கு வைணவமும், வைணவத்திற்குச் சைவமும் மிஸ்ச்ச மதங்களாகத் தோன்றவில்லையா? இன்று அவை சம்பிரண்டும் இந்து மதத்தின் இரு பெரும் தூண்களாகிவிட்டன. இதுதான் இந்து மதத்தின் ஆற்றல். இவ்வாற்றல் மற்ற மதங்களைப் பொறுத்தவரையில் சற்று மெதுவாகவே வெளிப்படலாம். ஆனால், கட்டாயம் வெளிப்பட்டே தீரும். பூங்கொடிமேல் கல்லை விட்டெறிந்தால் என்னாகும்? பூ உதிரும்; தளிர் சிதையும்; கொடி அறுந்து குலையும். அதுபோலத்தான் இந்த உலகத்தில் பல மதங்கள் பலவீனமாய், சொல்லுக்கு அஞ்சினவாய், தூற்றுதலுக்கு நடுங்கினவாய், இரக்கம் கொள்ளும்படியாய் இருக்கின்றன. ஆனால், இந்து மதம் இருக்கிறதே, அது ஒரு மலை. ஆழ வேர் விட்டு, யாராலும் அழிக்க முடியாது வளர்ந்து நிற்கும் மலை. அதன்மேல் கற்களை விட்டெறிந்தால் கைதான் வலக்கும்: ஆனால், அதுபோல விட்டெறிந்த கற்களையெல்லாம் அமைதியாக வாங்கிக் கொண்டு, அவற்றையே ஒரு பலமாய்த் திரட்டிக் கொண்டு, அந்தப் பலத்திலேயே ஒரு சுற்று வளர்ந்து, இரு சுற்றுப் பரந்து, மிடுக்கோடு நிமிர்ந்து நிற்கும். எறியின்றவனுக்குக் கல்லையும் கொடுத்து, எறியப்படுகின்றவனுக்கு இடத்தையும் கொடுத்துச் செம்மாந்து நிற்கக் கூடியது இந்து மதம். இந்து மதத்தின் கடைசி வாக்கியமே 'என்னைத் தூற்றித் திரிகின்ற நாத்திகனே எனக்கு விருப்பமான சிறந்த பக்தன்' என்பதல்லவா! நான் சொல்கிறேன், மணி. உலகத்தின் எல்லா மதங்களையும் தன்னுள் அடக்கிக் கொண்டு, தானே யாவுமாய், யாவுமே தானாய் வளர்ந்ததாங்கும் ஆற்றல் இந்து மதத்திற்கே உண்டு. இதை ஒரு கவிஞனின் கனவென்று கொண்டாலும் சரியே. அல்லது, மறுக்கப்படாத உண்மையென்று கொண்டாலும் சரியே. எனக்கு இதுவே சத்தியம். இந்தச் சத்தியத்தைக் காலம் ஒரு நாள் கட்டாயம் வெளிக் கொணர்ந்தே தீரும்," என்றான்.

—ஆசிரியரின் "பொற்கனவே போய் வா" நாவலிலிருந்து.—